

KRÁLOVSTVO JE BLÍZKO BO
ALEBO REALITA BOŽIE KRÁV
OVSTVO MENÍ NÁŠ SVET BO
KRÁLOVSTVO ETICKÁ ALTE
BOŽIE KRÁLOVSTVO STÔL
STÔL NA ZEMI BOŽIE KRÁLO
JE VO VÁS BOŽIE KRÁLOVST
PODOBENSTVO URČENÉ PRE
ČENSTVO BOŽIE KRÁLOVST
O JE BLÍZKO BOŽIE KRÁLOV
JEDINE MILOŠŤOU BOŽIE KR
STVO JE UŽ TU BOŽIE KRÁLO
OVSTVO BÁJKA ROZPRÁVKA
BO REALITA BOŽIE KRÁLOV
MENÍ NÁŠ SVET BOŽIE KRÁ
STVO ETICKÁ ALTERNATÍVA
KRÁLOVSTVO STÔL V NĚBI
ZEMI BOŽIE KRÁLOVSTVO

MODLITEBNÝ TÝŽDEŇ
MLÁDEŽE 2014

Vitajte pri čítaní prednášok Modlitebného týždňa mládeže 2014. Po dohovore s vedúcimi mládeže na celom svete sme sa rozhodli, že v roku 2014 budeme pokračovať v téme z minulého roka – Misia a služba. Vlni sme sa sústredili na otázku sociálnej spravodlivosti. Hovorili sme o tom, aké dôležité je byť tými, ktorí menia spoločnosť. Tým naplníme Ježišovo poslanie v očakávaní slávneho Božieho kráľovstva.

Minulý rok sme prvýkrát oslavovali Svetový deň mládeže. Aj tento rok bude prvá sobota modlitebného týždňa venovaná tomuto dňu.

Tentokrát sa pozrieme na tému Božieho kráľovstva z inej perspektívy. Zistíme, že je stredobodom Ježišovho učenia. Zároveň sa pokúsime odpovedať na otázku, čo znamená Božie kráľovstvo pre nás dnes.

Keď som bol v druhom ročníku štúdia teológie na Avondale College, privyrábal som si nočnými zmenami v blízkej liečebni. Môj nadriadený ma vtedy zaskočil výzvou, aby som zhrnul Ježišovo poslanie do šiestich slov. Tých šesť slov musel byť priamy výrok Ježiša Krista. Po niekoľkých pokusoch som to vzdal. Nič rozumné mi nenapadlo. Šéf si ma premeral pohľadom víťaza. Potom otvoril Evanjelium podľa Marka 1,14.15: „Keď Jána uväznili, prišiel Ježiš do Galiley a hlásal Božie evanjelium. Vrazil: Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajať sa a verte v evanjelium!“ Marek opisuje samotný počiatok Ježišovej pozemskej služby. Vyšiel a zvestoval evanjelium. V dejinách záchrany človeka nastal zlom. „Priblížilo sa Božie kráľovstvo.“ Kráľovstvo Božie je na dosah.

Rovnakými slovami Ježiš opisuje dôvod, prečo prišiel na tento svet. Témou Božieho kráľovstva je „nasiaknutá“ celá Nová zmluva. „Keď sa rozhodlo, vyšiel von a utiahol sa na osamelé miesto. Zástupy ho hľadali. Prišli až k nemu a zdržiavali ho, aby od nich neodchádzal. No on im odpovedal: Aj iným mestám musím hlásať Božie kráľovstvo, lebo na to som poslaný. A kázal v judských synagógach.“ (Luk 4,42–44) „Ježiš chodil po všetkých okolitých mestách a dedinách. Učil v ich synagógach, hlásal evanjelium o kráľovstve a uzdravoval každú chorobu a každú neuh.“ (Mat 9,35)

Svojich učeníkov vyslal kázať rovnakú zvest. „Ježiš si zavola Dvanástich a dal im silu a moc nad všetkými zlými duchmi, ako aj moc uzdravovať z neuhov. Poslal ich hlásať Božie kráľovstvo a liečiť chorých.“ (Luk 9,1.2)

Posledných štyridsať dní na zemi sa stretával a rozprával s tými, ktorí dostali jeho poverenie. „Po svojom utrpení sa im štyridsať dní zjavoval a hovoril o Božom kráľovstve, aby tak mnohými spôsobmi dokázal, že žije.“ (Sk 1,3)

Zvesť o Božom kráľovstve bola základom posolstva apoštolov. „Keď však uverili Filipovi, ktorý im hlásal evanjelium o Božom kráľovstve a mene Ježiša Krista, dávali sa krstiť muži aj ženy.“ (Sk 8,12) „Pavol ostal celé dva roky vo svojom najatome byte a prijímal všetkých, ktorí k nemu prichádzali. Ohlasoval Božie kráľovstvo a učil o Pánovi Ježišovi Kristovi s úplnou odvahou a bez prekážok.“ (Sk 28,30.31)

Toto posolstvo má pred koncom počuť celý svet. „A toto evanjelium o kráľovstve sa bude hlásať po celom svete na svedectvo všetkým národom. A potom príde koniec.“ (Mat 24,14)

Trojanjelské posolstvo je jadrom adventistickej misie. Zároveň je súčasťou večného evanjelia. „Potom som videl iného anjela letieť stredom neba: Mal večné evanjelium, aby ho ohlasoval obyvateľom zeme, každému národu, kmeňu, jazyku a ľudu.“ (Zj 14,6)

Prednášky Modlitebného týždňa mládeže hovoria o Božom kráľovstve z perspektívy jeho prítomnej reality. Ako adventisti veríme, že plnosť Božieho kráľovstva nastane v budúcnosti. V priebehu modlitebného týždňa sa budeme pýtať, čo pre nás dnes znamená táto nádej.

Autori jednotlivých prednášok rozoberajú Ježišove kázania, podobenstvá a zázraky. Spoločným mottom je: „Do večného života môžete vstúpiť už teraz; teda skôr, než čas vystrieda večnosť.“ Vstúpte doň hneď dnes! Nechajte sa premeniť. Prinášajte zmierenie. Hľadajte spravodlivosť a milosrdenstvo. Zmeňte svoje zbory na okná, cez ktoré budú môcť iní zazrieť prichádzajúce Božie kráľovstvo.

BOŽIE KRÁĽOVSTVO Je už tu

Žijeme v bláznivom svete plnom protikladov. Všade okolo nás, ba aj v nás, prebieha boj. Sily dobra a zla bojujú o ľudské srdce. Zem sa zmenila na krvavé bojisko plné zákopov a zničených domovov, sporov a zemetrasení, chudoby a úzkosti, zničených dažďových pralesov a ľudského zneužívania.

Na obzore sa rysuje niečo lepšie. Tento svet speje k svojmu koncu. V našich srdciach ale žije nádej – nádej na príchod Pána. Keď nastane deň Ježišovho návratu, Boh stvorí všetko nové. Nič mu v tom nezabráni. Namiesto chaosu nastane poriadok, namiesto konfliktov súlad.

Dovtedy však... musíme žiť tu, v tom divnom priestore a čase medzi dokonalou rajskou záhradou a budúcou záhradou nového stvorenia. Túžime po nebi, ale nohami stojíme na zemi plnej konfliktov.

Čo tak zažiť nebo už tu na zemi! Je to možné? Mohol by nám Boh poslať kúsok neba trochu skôr, aby sme ho mohli zažívať už tu a teraz? Predstavte si, že by nebo začalo už dnes – kto by na takú ponuku odpovedal „nie“? Preto sa podľa vzoru Pána Ježiša modlíme: „Príď kráľovstvo tvoje, buď vôľa

tvoja ako v nebi, tak i na zemi.“ Kiežby sme tak mohli žiť v nebi už teraz!

Dobrou správou je, že... moment, nepredbiehajte. Sám Pán Ježiš nám vysvetlil, o čo ide. Otvorte si so mnou Mar 1,14.15 a počúvajte, čo nám chce Ježiš povedať: „Keď Jána uväznili, prišiel Ježiš do Galiley a hlásal Božie evanjelium. Vravel: Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajaťte sa a verte v evanjelium!“ Ježiš zvestoval ľuďom evanjelium – dobrú správu. Evanjelium v roku 30 bolo rovnaké ako dnes: „Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo.“

Ježiš povedal, že sa naplnil čas. Aké hodinky nosil? Rímske rolexky z prvého storočia? Alebo sa azda pozrel na mobil? Ježiš nemal na mysli čas, ktorý vás núti ráno vstať, hoci ste už trikrát stlačili „odložiť budenie“. Keby ste to urobili štvrtýkrát, ušiel by vám autobus. Čas, o ktorom Ježiš hovorí, je čas pretkaný nádejou, ktorý Boh určil už v dávnoteke a spojil s plánom vykúpenia. Ide o prorocký čas.

Odpočítavanie prorockého času začalo v okamihu, keď Adam a Eva zahryzli do zakázaného ovocia. Náš svet pokryla temnota. V znesvätenej

záhrade Eden Boh sľúbil Eve, že jej potomok zničí nepriateľa – satana. (1Moj 3,15) Keď Eva otehotnela, dúfala, že narodením syna sa splní Boží sľub. Správny čas však ešte nenastal. V dejinách Boh ľuďom neustále opakoval svoj prvotný sľub, že jedného dňa sa narodí dieťa, ktoré zachráni svet. Pripomínal im, že Boh bude bývať s nimi a opäť sa stane ich Kráľom – Kráľom, ktorý prinesie pokoj, hojnosť, uzdravenie a večný život.

Ten čas nenastal počas Abrahámovho života ani počas života Mojžiša. Nedočkal sa ho ani Dávid, ani prorok Izaiáš. Nestalo sa tak počas Danielovho života ani v dobe proroka Malachiáša.

Jedného dňa sa však „čas“ naplnil a Boh poslal na tento svet svojho Syna. „Ale keď prišla plnosť času, Boh poslal svojho Syna narodeného zo ženy...“ (Gal 4,4) Panna počala a narodilo sa dieťa. Bolo chudobné, pokorné, ale dokonalé. Z dieťatka vyrástol muž – Ježiš. Začal ľuďom zvestovať: „Naplnil sa čas!“ Nádej celých dejín a túžba všetkých ľudí od Evy po Máriu sa splnila. Prišiel Mesiáš. Dali mu meno Imanuel – „Boh s nami“ a Ježiš – „Záchrana“. Naplnil sa čas! Múdrosť mudrcov a slová prorokov sa stali realitou. V Ježišovi Boh splnil všetky svoje predchádzajúce sľuby. Boh sľúbil, že bude ľuďom nablízku, že nebude ľahostajný. Sľúbil, že sa ujme vlády ako Kráľ. Krása a добрota Božieho kráľovstva boli dovtedy iba sľubom. Ale čas sa naplnil. V Ježišovi Boh splnil svoj sľub. Božie kráľovstvo sa priblížilo. Je na dosah.

V Biblii je satan predstavený ako vládca tohto sveta, boh prítomného

veku. Odkedy ho naši prarodičia Adam a Eva poslúchli, uzurpuje si nárok na Ježišov kráľovský trón. Súcitný a láskavý Pán mal pripravený plán, ako ľudí zachrániť. V pravý čas vstúpil do nášho sveta, aby nám otvoril oči a my sme mohli nielen zahliadnuť realitu nebeského kráľovstva, ale dokonca doň vstúpiť. „V nich boh tohto veku zatemnil mysle neveriacich, aby nevideli svetlo evanjelia o sláve Krista, ktorý je obrazom Boha.“ (2Kor 4,4) V Ježišovej prítomnosti na tejto zemi môžeme zazrieť záblesk neba. Božie kráľovstvo vstúpilo do našej reality. V Ježišovi sa priblížilo Božie kráľovstvo.

Je pochopiteľné, že človek, ktorý počuje zvesť o Božom kráľovstve, chce vedieť detaily. Aké je to kráľovstvo? Podobá sa niečomu, čo poznáme? Marek neposkytuje presný opis. Neanalyzuje Božie kráľovstvo ako nezúčastnený vedec. Nepredstavuje Božie kráľovstvo, ale píše svoje evanjelium – správu o Ježišovom pôsobení na tejto zemi.

Stačí sa pozerieť na Ježiša a pochopíme, aké je Božie kráľovstvo.

V prvej kapitole, vo veršoch 16 až 20 Ježiš povoláva Šimona, Ondreja, Jakuba a Jána. Začína si formovať skupinu, ktorá sa hneď od začiatku sústreďuje na pomoc okoliu. „Podťe za mnou a urobím z vás rybárov ľudí. Hneď zanechali siete a nasledovali ho.“ (Mar 1,17,18)

V 20. verši čítame, že Ježiš vyučuje tých, ktorí sa zhromaždili v synagóge.

Vo veršoch 21–26 Ježiš vyháňa démona.

Vo veršoch 29–31 lieči Šimonovu svokru zo smrteľnej horúčky.

Vo veršoch 32–34 uzdravuje chorých a posadnutých démonmi.

Vo verši 35 Marek opisuje, ako Ježiš skoro ráno vstal a na modlitbe sa spojil s Bohom. Potom nasledujú ďalšie cesty, vyučovanie, kázanie a uzdravovanie.

V druhej kapitole je správa o tom, že Ježiš verejne odpúšťa hriechy ochrnutému mužovi a vzápätí ho uzdravuje. Oslovuje opovrhovaného mýtnika a večeria s vyvrhelmi mesta. Potom vyhlasuje, že „sobota bola ustanovená pre človeka, a nie človek pre sobotu,“ a že on sám „je Pánom aj nad sobotou.“

V tretej kapitole ukazuje, že uzdravenie je vlastným zmyslom soboty. Nasleduje vyslanie učeníkov kázať evanjelium a vyháňať démonov.

V ďalšej kapitole Ježiš znova vysvetľuje tajomstvo Božieho kráľovstva. Božie kráľovstvo sa nepodobá ľudským ríšam. Nie je v ňom násilie ani nesloboda. Keď sa oň ľudia delia, rastie a šíri sa Božou mocou. Hoci je na začiatku malé, nakoniec bude obrovské.

Marek vo svojom evanjeliu zaznamenáva, ako sa prejavuje moc kráľovstva. Vo štvrtej kapitole Ježiš utišuje búrku. Niekoľkými slovami utíši vietor a ovládne besniaci živel. Ježiš je pánom prírody. V piatej kapitole Marek rozpráva, ako Ježiš zachráni stratného muža posadnutého démonmi. Silou svojho slova oslobodí postihnutého človeka a premôže v ňom zlo. Ježiš je Pánom duchovného sveta. Potom Kristus uzdraví ženu, ktorá vyše dvanásť rokov trpí na nevyliciteľnú nemoc. Ježiš je Pánom nad chorobami. Vzkriesi z mŕtvych dvanásťročnú dievčinu a vráti ju do života a náručia

rodičov. Ježiš je Pánom nad smrťou. Božie kráľovstvo, ktoré Ježiš okolo seba šíri, je zamerané na ostatných. Je slobodné od moci zla. Ponúka uzdravenie z chorôb, odpustenie hriechov a prežitie soboty. V Božom kráľovstve sme slobodní od strachu, v ňom máme nádej, ktorá je silnejšia ako bolesť a smrť. Božie kráľovstvo znamená spoločenstvo s Bohom. Cez Ježiša do sveta zažiaril kúsok neba. Božia dimenzia sa prelomila do pozemskej reality. Začalo sa nebo. „Naplnil sa čas. Priblížilo sa Božie kráľovstvo.“

Môžeme prežívať Božie kráľovstvo, keď nežijeme v čase Ježišovho pôsobenia na tejto zemi? Áno, môžeme. Zamyslite sa nad Ježišovými slovami: „Naplnil sa čas... Priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajať sa a verte v evanjelium.“ (Mar 1,15) Všimli ste si to? Máme sa kajať a veriť evanjeliu.

Boh sa nám prihovára najmä vtedy, keď sa rúcajú naše nádeje a sny o živote na tejto zemi. Prostredníctvom Ducha Svätého nás nabáda, aby sme zvážili jeho ponuku. Otvára nám oči, ktoré oslepil „vládca tohto veku“. Vo svetle Kristovej dobroty uvidíme zlo, ktoré je v nás. Nezostáva nám, než sa spoľahnúť na jeho milosť. Prosme o pokánie a on nám ho dá. Pokánie prináša zmenu myslenia, srdca i života. Pokánie znamená odvrátiť sa od hriechu a prikloniť sa k Bohu. Prestaneme sa riadiť svojou vôľou a začneme žiť podľa Božej vôle. Naše plány začne formovať Ježiš, náš Pán. Krstom vody sme očistení a krstom Ducha premenení. Dostávame silu k novému životu. V tej chvíli vstupujeme do Božieho kráľovstva.

Niekedy podľahneme klamnému dojmu, že najprv sa musíme kajať, až potom môžeme prísť ku Kristovi. Hovoríme si: „NAJPRV musím vyznať svoje hriechy a napraviť sa, až POTOM môžem prísť k Ježišovi a prijať jeho milosť.“ Neexistuje horšia predstava! Pokánie nie je prekážka, ktorá stojí medzi hriešnym človekom a Bohom. Nemusíme ju preliezť, aby sme sa dostali k Ježišovi. V žiadnom prípade! Pokánie je Boží dar. Najprv máme prísť k Ježišovi: „Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení; ja vám dám odpočinúť.“ (Mat 11,28) Poďme k Ježišovi, my, ktorí sa namáhame a sme preťažení, a poprosme ho o dar pokánia. „Pane Ježišu, pomôž mi vidieť svoje hriechy tak, ako ich vidíš ty. Pomôž mi vidieť krásu tvojej svätosti. Daj mi pokánie.“

Ako môžeme vstúpiť do neba, ktoré s Ježišom zostúpilo na zem? Predstavte si Božie kráľovstvo ako vyznačené pevnosti na vojenskej mape nepriateľského územia. Môžu to byť napríklad menšie alebo väčšie základne vybudované v blízkosti jeho hraníc. V každej základni môžeme nájsť skvelé veci: vynikajúce jedlo, vrelé vzťahy, uzdravenie, pokoj a radosť. Zvnútra sa šíria príjemné zvuky. Túžime vojsť dnu. Rozbehne sa k dverám. V ušiach nám znie smiech a radosť. Na jazyku takmer cítime mandľové croissanty, ktoré sa v pevnosti servírujú. Lenže vo dverách zastaneme.

„Čo sa deje? Prečo nemôžem vojsť?“

„Priateľu, skôr ako vstúpiš, musíš odložiť všetky svoje zbrane.“

Pokánie je akt, v ktorom sa vzdávame svojich zbraní. Odovzdávame Kráľovi svoje vzdorovité srdce a vzdávame sa domnelých práv, na ktorých sme lipli. On sa nám odpláca tým, že nám dáva najlepšie dary.

„Naplnil sa čas,“ zvolal Ježiš, „priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajajte sa a verte v evanjelium!“

Druhou podmienkou pre vstup do Božieho kráľovstva na zemi je viera v evanjelium. Musíme dôverovať Ježišovmu posolstvu. Veriť a dôverovať. To sa ľahko povie, však? Ale to naozaj je ľahké! Uverte a dôverujte Ježišovým slovám – a môžete prežívať nebo na zemi. Len čo vložíme svoju dôveru do rúk Boha Otca, Syna i Ducha Svätého, otvárame im svoj život. Oni doň vchádzajú hlbokým a zmysluplným spôsobom. V samote nachádzame blízkosť. V nepokoji nachádzame pokoj. V prázdnote nachádzame plnosť. V zmätku nachádzame zmysel. V chorobe nachádzame uzdravenie. V omyle nachádzame pravdu. V sebeckte nachádzame lásku. V zúfalstve nachádzame nádej.

„Naplnil sa čas,“ zvolal Ježiš, „priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajajte sa a verte v evanjelium.“ V Ježišovi začalo nebo tu a teraz. Vzdávame sa hriechov a držíme sa Krista, pretože prostredníctvom neho vstupujeme do neba teraz i v budúcnosti. V ňom je Božia cesta. V ňom je svetlo. V Ježišovi nebo už začalo.

V knihe Túžba vekov Ellen Whiteová píše: „Keď vstupujeme s Kristom do odpočinutia, potom sa nám nebo začína už tu. Ak prijímame jeho pozvanie, aby sme prišli a učili sa od neho,

tým sa pre nás začína nový život. Nebo je ustavičným približovaním sa k Bohu cez Krista. Čím dlhšie budeme v nebeskej blaženosti, tým viac slávy nám bude zjavenej, a čím lepšie poznávame Boha, tým väčšie bude naše šťastie. Ak chodíme s Ježišom v tomto živote, smieme mať v srdci plnosť jeho lásky a spokojnosť z jeho prítomnosti. Už tu môžeme od Boha prijať toľko, koľko znesie naša prirodzenosť.“ (TV 228)

Úžasné! Pre tých, ktorí veria Ježišovmu posolstvu, sa večný život začína už tu. Keď sa Ježiš vráti a obnoví tento svet, náš život bude oveľa lepší a kvalitnejší. Zem sa stane Božím domovom a my budeme žiť v jeho svetle. Dnes si nedokážeme predstaviť neuveriteľnú radosť, ktorú budeme prežívať v novom Jeruzaleme. Život na novej zemi bude jednoducho nádherný. Večný život naplní všetky túžby nášho srdca, ba oveľa viac! Nemusíme čakať, aby sme mohli prežívať nebeskú realitu. Jej predchuť môžeme okúsiť už tu. Práve teraz môžete byť v nebi. Nebo spočíva v poznaní Ježiša, v živote s ním a viere v jeho posolstvo. Nebo už začalo.

Moje kázanie je dlhé, ale Ježiš bol stručný: „Naplnil sa čas,“ povedal Ježiš, „priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajajte sa a verte v evanjelium.“ Veríte? Chcete vstúpiť do jeho kráľovstva? Ste ochotní odložiť svoje zbrane a nadviazať s Kristom vzťah? Modlím sa, aby vaša odpoveď znela „áno“.

Zničený svet plný bolesti potrebuje ľudí, ktorí dajú kladnú odpoveď. Okolo nás je mnoho zranených ľudí zlomených hriechom a obťažaných zúfalstvom. Svet je plný jedincov spú-

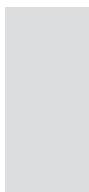
taných nepriateľom. Potrebujú povedať Ježišovi „áno“ a stať sa občanmi jeho kráľovstva. Potrebujú pomoc na ceste do neba.

V Ježišovom živote vidíme činy, ktoré charakterizujú jeho kráľovstvo. Sú zamerané na starostlivosť o iných a oslobodzujú od moci zla. „Ježišove skutky nielen dokazovali, že je Mesias, ale ukazovali tiež povahu jeho kráľovstva... Božie kráľovstvo spočíva v nenásilnom inšpirovaní prostredníctvom slova, pôsobení Ducha Svätého v našom vnútri a spoločenstve s Tým, ktorý je život. Najväčším prejavom jeho moci je povaha človeka zmenená podľa vzoru dokonalého Kristovho charakteru.“ (E. G. Whiteová, *God's Amazing Grace*, str. 16.5)

Žite tak, aby vo vašom živote ľudia videli živé kráľovstvo.

Ježiš sa čoskoro vráti, aby dokončil začaté dielo. Keď sa objaví na nebi, ozve sa trúbenie archanjela. Vzkriesi mŕtvych, ktorí mu dôverovali. Uvítajú ho spolu s veriacimi, ktorí budú v tom čase žiť na zemi... „Videl som nové nebo a novú zem, lebo prvé nebo a prvá zem sa pominuli a ani mora už niet. A videl som, ako z neba od Boha zostupuje sväté mesto, nový Jeruzalem, pripravené ako nevesta ozdobená pre svojho ženícha. Od trónu som počul mohutný hlas: Pozri, Boží stan je s ľuďmi. Boh bude s nimi prebývať a oni budú jeho ľuďmi; on sám, ich Boh, bude s nimi. Zotrie im z očí každú slzu a smrť už viac nebude, ani smútok, ani nárek, ani bolesti už nebude, lebo čo bolo skôr sa pominulo.“ (Zj 21,1–4) V nebi nás čaká radosť. Nesmierna radosť!

Nesmieme zabudnúť, že dovtedy môžeme žiť v nebi aj tu na zemi. Veď kto by odmietol ponuku Božieho kráľovstva, nezložil zbrane a nevstúpil do Božej pevnosti? Čas sa naplnil. Božie kráľovstvo sa priblížilo. Kajajte sa a verte v evanjelium!

KESSIA REYNA BENNETTOVÁ uverila ako tínedžerka v malom adventistickom zbore v štáte Washington. Jej život sa dramaticky zmenil. Jej neveriaca rodina brala vieru ako prejav tínedžerského vzdoru. Pre Kessiu sa však stala zdrojom inšpirácie a životným poslaním. Kessia slúži ako univerzitná kaplánka, kazateľka, konzultantka pre sociálne siete a evanjelistka. V súčasnosti je doktorandkou teológie na Trinity Evangelical Divinity School.

BOŽIE KRÁĽOVSTVO

Bájka, rozprávka alebo realita?

Na konci apríla roku 2011 sa odohrala jedna z najsledovanejších udalostí v dejinách. Princ William, vojvoda z Cambridge a Catherine Elizabeth Middleton uzavreli manželstvo. Kráľovská svadba prilákala k televíznym obrazovkám historicky najväčšie množstvo divákov, podobne ako svadba Williamových rodičov v 80. rokoch. Podľa štatistík videlo obrad 2,5 miliardy ľudí, teda približne 35% svetovej populácie. To znamená každý tretí človek na Zemi.

Čím bola táto svadba taká zvláštna, že prilákala pozornosť toľkých nás? Premýšľal som o tom niekoľko týždňov. Dospel som k záveru, že túžime žiť ako v rozprávke. Hlboko vo svojom vnútri máme vpísanú túžbu žiť iný príbeh, ako žijeme. Každý z nás niekedy túžil byť súčasťou fantazijného sveta. C. S. Lewis napísal: „Ak máme v srdci túžbu, ktorú nemôže uspokojiť nič z tohto sveta, môže to znamenať jedinu vec: Máme žiť v inom svete.“

Ako deti sme verili, že existujú iné svety a rozprávkové príbehy. Náučný slovník definuje rozprávku ako „príbeh (pre deti), v ktorom vystupujú nadprirodzené bytosti a sily; príbeh,

v ktorom nepravdepodobné okolnosti vyústia v šťastný koniec.“

Kedysi som veril rôznym rozprávkam. Veril som v Santa Clausa aj zúbkovú vílu. Po čase som z toho vyrástol. Dnes viem, aká je skutočnosť. Mám vzdelanie. Dva univerzitné tituly a roky praxe ma naučili, že rozprávkové konce vo svete neexistujú. Nikto nežije šťastne až do smrti. Stačí venovať štvrtú hodinu správam a zistíte, že svet je plný hladomoru, chorôb, sexuálnych zločinov, prírodných katastrof, terorizmu a rozvodov. Svet je vlastne veľmi škaredé miesto. Rozprávky z detstva v ňom jednoducho nemajú miesto.

Svojim deťom rád čítam biblické príbehy. Chcem, aby poznali skutočných hrdinov a snívali skutočné sny. Pri čítaní sa často zasnívam i ja. Dúfam. Bojím sa. Pristihnem sa, že túžim, aby existoval život, kde ľudia budú žiť šťastne. Zároveň sa bojím, že moje deti túto nádej už nebudú mať.

Porozprávam vám dva príbehy. Prvý bude z reálneho sveta – o živote, ktorý žijeme. O živote, ktorý je stereotypný, plný stresu a opakovaných sklamaní. Chcem vám povedať o bolesti, ktorá je v živote trvalo prítomná.

Potom vám porozprávam druhý príbeh. Bude o inej realite, ktorá vyzerá z istého uhla pohľadu veľmi rozprávkovo. Napriek tomu verím, že stojí za to o nej vedieť, pretože je pravdivá. Dúfam, prajem si a modlím sa, aby vám oba príbehy otvorili oči a vy ste si zvolili život v inej realite. Nazvime ju „Príbeh o kráľovstve.“

V živote každého človeka príde chvíľa, keď zomrie jeho viera v rozprávky. Niečo alebo niekto nám ju ukradne. Rodičia sa rozvedú. Zomrie blízky priateľ. Učiteľ nám oznámi, že nie sme dostatočne talentovaní, aby sme sa užívali ako umelci. Možno je to okamih, keď sa dozvieme nepriaznivú diagnózu. Alebo jednoducho dospejeme a získame vzdelanie. Nech sa to stalo akýmkoľvek spôsobom, určite k tomu došlo. Väčšina z nás na takú stratu reaguje tak, že sa snaží prežiť život čo najlepšie. Zámky a kone vymeníme za športové autá a rodinné domy. Vzdelávame sa, aby sme si dokázali vlastnú hodnotu. Kupujeme si zábavné hračky pre dospelých, aby sme zahnali vnútornú prázdnotu. Ľudia umŕtvujú svoju dušu množstvom skutočných alebo virtuálnych nezmyselných vzťahov, aby aspoň na chvíľu zažili ilúziu intimity. Sú takí, ktorí sa plne oddávajú náboženstvu. Chcú v ňom nájsť „dokonalý život“. Aspoň naoko. Hľadáme dokonalého partnera. Túžime mať dokonalú rodinu s dvoma dokonalými deťmi. Presvedčili nás, že keď sa budeme dostatočne snažiť, dobre sa správať a usilovne pracovať, nájdeme zmysel života.

Podľa prieskumu z roku 2012 považuje 78,1 % univerzitných študen-

tov za najdôležitejšiu vec v živote „byť finančne zabezpečený“. Chyba nie je vo finančnom zabezpečení. Chyba je v NÁS. Stratili sme vieru v príbeh o kráľovstve. Zrazu nevieme, čo je v živote dôležité. Hľadáme zmysel na miestach, ktoré sú nezmyselné. Kladieme si základné otázky: Kto som? Prečo som tu? Aký zmysel má môj život? Všetky odpovede v nás zanechávajú prázdnotu. Čo keď sa nám podarí v živote dosiahnuť všetko, o čom sme snívali, a napriek tomu v nás zostane prázdnota?

Tom Brady, rozohrávač hrajúci za New England Patriots, je muž s najvyšším príjmom v americkom futbale. V jednom interview vyhlásil: „Získal som tri prstene víťaza Super Bowlu. Napriek tomu sa neviem zbaviť pocitu, že by som mal nájsť niečo lepšie. Mnohí povedia: Nie je možné mať viac ako on. Myslia si, že som naplnil svoj sen, svoj cieľ, svoj život. Ja si však myslím, že musím dokázať niečo viac. Toto nie je a nemôže byť všetko.“ (z interview pre televíziu CBS)

Keď Brad Pitt dostal otázku, aké to je žiť americký sen, odpovedal: „Viem, že toto všetko má byť dôležité – auto, dom a všetko ostatné, čo považujeme za úspech. Ale čím viac toho máme, tým väčšia je naša bezmocnosť, izolácia, zúfalstvo a samota. Ako je to možné? Ak vás zaujíma môj názor, odporučil by som na všetko sa vykašľať a hľadať niečo iné. Som si istý, že ideme do slepej uličky, dusíme svoje duše a ničíme svoju duchovnú podstatu. To nechcem.“ (časopis Rolling Stone)

Čo keď realita, ktorú vidíme svojimi očami, nie je skutočná? Čo ak sa za

hlodomorom, chorobami, nezmyselnosťou a bolesťou skrýva iný príbeh? Čo keď je život, ktorý žijeme, len faloš, trik, lož a preklatie? Čo keď je odpoveďou na naše hľadanie iný príbeh – príbeh o kráľovstve?

Príbeh o kráľovstve pochádza zo starej knihy, ktorá patrí medzi najkontroverznejšie knihy, aké uzreli svetlo sveta. Niektorí ju označujú za zbierku rozprávok z „iného sveta“ plnú naivných a nerealistických výrokov. Považujú sa za príliš chytrých a vzdelaných, aby verili takým nezmyslom. Robert Ingersoll, spisovateľ a agnostik 19. storočia, označil túto knihu za „bájku, obscénnosť, lož a hlúposť“. Slávny herec Ian McKellan vyhlásil: „Vždy som si myslel, že na začiatku (tejto knihy) by malo byť varovanie, že ide o beletriu, nie literatúru faktu.“ Na druhej strane tisíce ľudí položili svoj život za to, aby sa príbeh tejto knihy nestratil a mohol sa ďalej odovzdávať z generácie na generáciu. Na zachovanie žiadnej inej knihy nebolo vynaložené toľko úsilia. Mnohí ľudia po celom svete veria, že táto kniha je viac ako rozprávka. Veria, že skrýva tajomstvo zmyslu života. Dovoľte mi, aby som vám stručne vyrozprával príbeh tejto knihy.

Kde bolo, tam bolo, v krajine temnoty žil Stvoriteľ plný lásky, ktorý mal túžbu s niekým sa zdieľať. Preto stvoril svetlo a život. Povedal slovo a vznikol svet. Nakoniec stvoril svoje najmilovanejšie stvorenie a nazval ho – človek. Človek bol stvorený ako muž a žena a niesol v sebe jeho obraz. Prví ľudia dostali úžasný, ale riskantný dar. Mohli sa slobodne rozhodovať.

Mohli si zvoliť život so Stvoriteľom alebo bez neho. Život bol skvelý a plný lásky. Všetko dávalo zmysel, kým sa na scéne neobjavil had. Oklamal ľudí. Spochybnil pred nimi Stvoriteľove úmysly. Ľudia začali pochybovať o Stvoriteľovej добрote. Jedli z ovocia, ktoré bolo navonok lákavé, ale vnútri horké. Svojím činom uvalili na zem i seba kľatbu, ktorá priniesla bolesť, trápenie, ťažkosti, choroby, odmietnutie a smrť. Prišli o blízkosť Stvoriteľa. Stratili raj. Napriek všetkému Stvoriteľ neopustil svoje stvorenie. Miloval ich. Stvorenie nebolo schopné samo sa vymaniť spod tejto kľatby. Nakoniec sa Stvoriteľ rozhodol urobiť úžasnú vec, ako bol dar slobodnej vôle. V pravú chvíľu sám prišiel na túto zem a stal sa jedným z nás. Vzdal sa raja. Obetoval vlastný život, aby nám mohol vyrozprávať nový príbeh.

„Vo svojom Synovi daroval Boh svetu poklad večnej hodnoty. V porovnaní s ním stráca zmysel všetko ľudské imanie. Kristus prišiel na zem a prejavil ľuďom večnú lásku. Vďaka spojeniu s ním môžeme získať a prejavovať túto lásku.“ (God’s Amazing Grace, 16.6)

Štyri evanjelia, a v tom sa zhodujú aj súčasní teológovia, uvádzajú ako hlavnú tému Ježišových kázaní príchod Božieho kráľovstva. V Novej zmluve sa Božie kráľovstvo spomína vyše 120-krát. Zväčša ide o Ježišove výroky. Ježiš hovoril o troch kráľovstvách: Prvé je kráľovstvo tohto sveta. Druhé je kráľovstvo, ktoré máme na dosah, je medzi nami. Posledné kráľovstvo ešte len nastane. O prvom sme už hovorili a vieme, čo ponúka. Chcem vám porozprávať o kráľovstve,

ktoré je už tu a je predchuťou kráľovstva, ktoré príde.

Aké je to kráľovstvo? Nie také, aké by ste čakali. Boh vie prekvapiť. Zjavuje sa neobvyklým spôsobom, napríklad prostredníctvom horiaceho kra, šepotu, hovoriaceho osla, chlapca s pracom, bábätka v jasličkách, tesára alebo dokonca kríža. Boh miluje prekvapenia. Aby sme mohli vnímať toto kráľovstvo, musíme sa najprv zmeniť. Ako povedal Ježiš, musíme robiť pokánie.

Svoje pôsobenie začal Ježiš slovami: „Robte pokánie, kajajte sa, lebo kráľovstvo Božie (teda Boh) je blízko.“ Mnohí z nás počuli, že pokánie znamená obrátenie, zmenu. Pokánie chápeme ako odvrátenie sa od hriechu. To je pravda. Grécke slovo „metanoó“ (robiť pokánie) – podobne ako mnohé iné grécke slová – má však viac významov. Metanoó znamená tiež zmeniť spôsob myslenia. Inými slovami, Ježiš nás vyzýva, aby sme začali inak rozmýšľať, pretože Božie kráľovstvo je blízko.

Pokánie je spojené s vierou v evanjelium. Pokánie i viera sú nevyhnutné podmienky spasenia. Svojim poslucháčom Pavol neraz pripomínal: „Nezamlčal som vám nič užitočné, ale ohlasoval a učil som vás verejne i po domoch, vydával som svedectvo Židom aj Grékom, aby sa obrátili k Bohu a uverili v nášho Pána Ježiša.“ (Sk 20,20.21) „Bez pokánia nie je spasenie.“ (E. G. Whiteová, 1SM 365.2)

V zmene myslenia je sila. Existuje obchodná spoločnosť, ktorá sa vďaka svojmu sloganu „Think Different“ zbavila hrozby bankrotu a stala sa jednou z najúspešnejších firiem na svete. Bola to jediná firma, ktorá počas nedávnej

hospodárskej recesie nestratila hodnotu. Jej meno? „Apple“.

Ak sa chceme otvoriť realite Božieho kráľovstva, musíme myslieť inak. Ale ako? Aj na túto otázku Ježiš dáva odpoveď. Keď ho raz obklopila skupina vzdelancov a učeníkov, vyhlásil: „Veru, hovorím vám, že ak sa neobráтите a nebudete ako malé deti, nevojdete do nebeského kráľovstva.“ Prečo musíme byť ako deti? Stálo nás predsa toľko námahy, aby sme vyrástli a stali sa dospelými. Myslím si, že Ježiš tu hovorí o detskej schopnosti snívať, predstavovať si a veriť v nemožné. Ježiš chce, aby sme podobne ako deti verili, že rozprávky naozaj existujú.

Pozývam vás na cestu do Božieho kráľovstva. Skúsme spolu rozmýšľať inak – ako deti – o realite nebeského kráľovstva. Ako opisuje Ježiš toto kráľovstvo?

Božie kráľovstvo Ježiš najlepšie predstavil v odpovedi Jánovým učeníkom v čase, keď bol ich majster uväznený. Ján Krstiteľ zvestoval príchod Mesiáša. Vyhlásil, že Mesiášom je Ježiš. Dokonca počul hlas z neba, ktorý Ježiša oslovil ako Božieho Syna. Napriek tomu stratil zo zreteľa Božie kráľovstvo. Ján sa logicky pýta, ako je možné, že trčí za mrežami, keď Mesiáš prišiel ustanoviť svoje kráľovstvo. Ježiš reaguje na Jánove pochybnosti tým, že opíše, čo sa v kráľovstve deje. (pozri Mat 11,4.5)

Evanjeliá sú plné Ježišových výrokov o povahe Božieho kráľovstva. Ludia chorí a zlomení sú uzdravení. Najhorší hriešnici vstupujú do tohto kráľovstva ako prví. Božie kráľovstvo ovplyvňuje každý aspekt nášho života.

Pomáha nám rozvíjať dobro, ktoré je v nás. Je také úžasné, že sme ochotní obetovať všetko, aby sme ho vlastnili. Je otvorené pre každého, kto ho prijme. Meradlom úspechu tu nie sú tituly pred alebo za vašim menom, počet číslic na zostatku vášho bankového účtu ani vaše telesné miery. Jediné, čo rozhoduje, je láska k Bohu a blížnym. Božie kráľovstvo je štedré a plné milosti. Dáva zmysel nášmu životu i nádej do budúcnosti. Môžeme doň vstúpiť už tu a teraz. Nenechajme si ujsť túto príležitosť.

„Pamätajte, že Kristus riskoval všetko. Vo všetkom bol pokúšaný ako my. V stávke bola dokonca jeho večná existencia. Napriek tomu chcel nájsť riešenie sporu. Nebesia boli v ohrození kvôli nášmu vykúpeniu. Len pod krížom si uvedomíme hodnotu jediného človeka, keď bol Ježiš ochotný zaňho zomrieť.“ (The General Conference Bulletin, 1. decembra 1895, odsek 22)

Ježiš riskoval všetko, aby sme sa mohli stať súčasťou nového príbehu. Cirkevný otec Origenes, ktorý žil v treťom storočí, vyhlásil, že Ježiš je *auto basilia*. To znamená, že on sám je kráľovstvom. Kdekoľvek je Ježiš prítomný, tam sa stráca kľatba vyrieknutá v záhrade Eden. Hluchí počujú, slepí vidia, chromí chodia, mŕtvi sú vzkriesení, utrápení získavajú nádej, stratení nachádzajú smer. Bezecní hriešnici – takí ako ja – zisťujú, že u Boha majú väčšiu cenu, než si vôbec dokážu predstaviť.

Pred niekoľkými rokmi som prežíval hlboké depresie. Niekoľko mesiacov som bol ochromený úzkosťami. Z osobnej krízy som sa snažil uniknúť

do sveta, ktorý som si vytvoril. Ale nebolo to Božie kráľovstvo. Môj útek bol dopredu odsúdený na neúspech. Všetko sa zlomilo jedného rána, keď do spálne vošla moja milovaná manželka. Zdvihla mi hlavu z vankúša premočeného slzami, vzala ma pevne za ruku a odvieďla do Božieho kráľovstva. V tej chvíli sa pre mňa stala Božím anjelom. Povedala mi, že Boh ma miluje, nikdy ma neopustil a nikdy ma neopustí. Opísala Božie kráľovstvo ako miesto, kde jediné, na čom záleží, je byť Bohom milovaný. Boh ma volá a chce byť so mnou. Sám som nemal silu veriť príbehu o kráľovstve. S jej pomocou som však začal Božie kráľovstvo prijímať za svoje. Postupne som opustil svet, ktorý som si vytvoril, a stal sa súčasťou Božieho kráľovstva a jeho príbehu. Kvôli nemu prišiel Ježiš na túto zem, žil na nej i zomrel. V 1Kor 2,9 čítame: „Čo ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo a čo ani do ľudského srdca nevstúpilo, to pripravil Boh tým, čo ho milujú.“ Dnes sa na svet dívam inými očami, počúvam inými ušami a občas aj s odvahou a vierou skáčem do neznáma. Aby som zazrel Božie kráľovstvo, musel som sa naučiť myslieť inak. Musel som opustiť svoju bájkku a vstúpiť do pravdivej „rozprávky“. Ako dieťa som sa musel znovu naučiť veriť nemožnému.

Aj apoštol Pavol sa musel učiť žiť v Božom kráľovstve. Skôr, ako ho Ježiš na ceste do Damasku oslepil, mal vlastne všetko: úctu iných, moc, bohatstvo, vplyv aj vzdelanie. V kráľovstve tohto sveta dosiahol vysoké postavenie. Po stretnutí s Ježišom napísal: „No to, čo mi bolo ziskom, som

pre Krista pokladal za stratu. A vôbec, všetko pokladám za stratu pre vznešenosť poznania Krista Ježiša, môjho Pána. Pre neho som všetko ostatné stratil a pokladám to za odpad, aby som získal Krista.“ (Fil 3,7.8)

Text Biblie „Slovo na cestu“ je ešte výstižnejší: „Ale to všetko, na čom som si kedysi zakladal, stratilo pre mňa akúkoľvek cenu, keď som poznal Krista. V skutočnosti to všetko pokladám za nevýhodu v porovnaní s úžasným poznaním, že Ježiš Kristus je môj Pán. Kvôli nemu som to všetko zahodil ako odpadky...“

Pavol zistil, že veci tohto sveta bez Ježiša nemajú nijaký zmysel. Zistil, že najdôležitejšie je poznať Ježiša Krista. Bez neho je všetko ostatné úplne zbytočné. Vzdelanie, bohatstvo, moc, pohoda a akékoľvek iné sny nemajú zmysel bez poznania Ježiša Krista. Vďaka tejto viere dokázal Pavol vo väzení spievať piesne a písať listy plné radosti a povzbudení. Na smrť šiel s piesňou na perách, pretože veril, že patrí do inej reality, než je tento svet. Pavol bol súčasťou Božieho kráľovstva. To mu nikto nemohol vziať. Mohli ho vyzliecť donaha, ale nemohli mu vziať titul Božieho dieťaťa. Mohli ho zbičovať, ale oheň v jeho očiach nevyhasol. Mohli na neho plávať, ale nemohli ho prinútiť, aby nekázal o Božom kráľovstve. Jediný spôsob, ako Pavla zastaviť, bolo zabiť ho. On svoj život rád položil, aby bol s Ježišom Kristom.

Zvest o kráľovstve sa šírila anticým svetom ako stepný požiar. Obchodníci aj otroci, mladí i starí, chorí, chudobní, strápení i vyvrheli, všetci

prijímali evanjelium. Správa o kráľovstve znela z hôr aj z trhovísk. Skupina dvanástich učeníkov sa zakrátko rozrástla na niekoľko miliónový zástup veriacich.

Čo pritiahlo ku kresťanstvu také množstvo ľudí za taký krátky čas? Príbeh, ktorý je taký dobrý, že musí byť pravdivý. Božie kráľovstvo dokáže zvrátiť účinky kľatby. Viera v príbeh o kráľovstve dala silu tisícom mučeníkov v prvých storočiach kresťanských dejín statočne položiť vlastný život. Nedokázali si predstaviť, že by sa vrátili k svojmu predchádzajúcemu životu. Verili a vedeli, že „rozprávka o kráľovstve“ je jediný skutočne pravdivý príbeh. Za túto pravdu boli ochotní zomrieť.

Máš pre čo žiť? A za čo zomrieť? Skús nahliadnuť do novej reality – do kráľovstva živého Boha. Nie je to bájka. Je to cesta, pravda i život. Jeho Kráľ ti podáva ruku prebitú klincami a prosí ťa, aby si v neho uveril.

Pravda, bájka alebo rozprávka? Rozhodnúť sa musíš sám!

PADRAIC „PADDY“ MCCOY v súčasnosti pracuje ako vysokoškolský kaplán na Walla Walla University. Práve tu získal svoj bakalársky titul. Magisterské vzdelanie dokončil na Teologickom seminári Cirkvi adventistov siedmeho dňa na Andrews University. Je pravidelným prispievateľom do adventistického časopisu pre mladých Insight.

BOŽIE KRÁĽOVSTVO

Mení náš svet

V San Diegu v Kalifornii býva každoročne jeden z najväčších ohňostrojov v celých Spojených štátoch, ak nie na celom svete. Show z roku 2012 hodnotili všetci bez výnimky ako absolútnu bombu. Pozrel som si niekoľko videí a odporúčam to aj vám. Pravdepodobne z dôvodu počítačovej chyby došlo k tomu, že tri zo štyroch lodí naplnených pyrotechnikou odpálili svoj náklad počas deviatich sekúnd. Všetkým sa naskytol úchvatný pohľad. Nebo bolo naplnené svetlom.

Zaujímavým momentom bola nielen náhodná explózia ohňostroja, ale aj to, že diváci zhromaždení na brehu čakali ďalších 40 minút, kým sa z ampliónov ozval hlas, ktorý oznámil: „To je na dnes všetko. Prepáče.“

Ludia čakali viac. Dúfali, že obloha sa rozžiari fialovou farbou, ktorá sa zmení na bielu a potom striebornú. Čakali na červené, modré a biele rakety, ktoré im pripomenú ohňostroje z detstva a vytvoria nezabudnuteľné spomienky pre ich deti. Čakali finále.

Pamätáte si, keď ste sa ako deti pýtali rodičov, či ešte bude ohňostroj? Rodičia vám odpovedali, že áno, a tak ste netrpezlivo čakali na záver celej

show. Po chvíli bolo počuť niekoľko sálv po sebe. Hneď nato sa na nebi vytvorili nádherné obrazy. Vedeli ste, že to je ono. Finále stálo za to. Vyplatilo sa čakať.

Ludia v San Diegu zažili začiatok, pokračovanie aj finále v priebehu deviatich sekúnd. Potom trpezlivo čakali na záver, ktorý neprišiel. Novinové recenzie sa zhodli v tom, že absencia finále bola veľkým sklamaním. Škoda, že tí, ktorí stáli na brehu zálivu v San Diegu, nemohli svoj čas využiť zmysluplnejšie. Predstavte si, čo všetko mohli urobiť za 45 minút čakania na finále, ktoré neprišlo. Mohli zmeniť svet.

Práve sme sa vracali z Biblického týždňa Severného združenia v Novom Anglicku, ktorý sa konal na krásnom mieste, kde sa začala písať história našej cirkvi. Stretli sme sa tam so skvelými ľuďmi. Štyria členovia mládeže boli pokrstení. Prežili sme nádherný týždeň. Bol som rád, že sme sa ho mohli zúčastniť.

Keď sme dorazili na letisko v Bostone, dozvedeli sme sa nemilú novinu. Náš let mal meškanie. Väčšina z vás by asi trpezlivo čakala, kým pristavia

zmeškané lietadlo. My sme spanikárilí. Batérie na tabletoch a iných elektronických prístrojoch našich detí sa totiž povážlivo blížili k červenej. Bolo zle. Chlapci začali hľadať spôsob, ako by sa zabavili. Môžem vás uistiť, že pre spolucestujúcich to nebolo nič príjemné. Napätie medzi nimi sa zväčšovalo a v závislosti od toho rástlo aj vo mne.

Zdalo sa, že náš let nikdy neohľasia. Každých päť minút navyše mi pripadalo ako celá hodina. Chlapci vyčíňali. Ja som bol nervózny. Rovnako nervózna bola aj moja manželka.

Keď nečinne čakáte, čas sa vlečie strašne pomaly. Zvyšuje sa pravdepodobnosť, že sa objavia nejaké problémy.

Prečo o tom hovorím? Ako adventisti sme prežili veľké sklamanie. Napriek tomu sa držíme nádeje, že Pán znova príde. Čakáme a dúfame, že kým sa Ježiš vráti, neobjavia sa nijaké problémy.

Niektorí veria, že Ježiš prišiel na túto zem, aby nás zachránil od hriechu a jedného dňa vzal k sebe do neba. Ak sa však pozrieme na slová samotného Ježiša, zistíme, že dôvod jeho príchodu bol trochu iný.

„Prišiel do Nazareta, kde vyrastal a podľa zvyku v sobotu vošiel do synagógy. Keď vstal, aby čítal, podali mu knihu proroka Izaiáša. Knihu rozvinul na tom mieste, kde bolo napísané: Duch Pánov je nado mnou, lebo ma pomazal zvestovať chudobným evanjelium a uzdravovať skrúsených srdcom. Poslal ma oznámiť zajatým prepustenie, slepým vrátiť zrak, utláčaných prepustiť a vyhlásiť milostivý rok Pánov. Nato zvinul knihu, vrátil ju

sluhovi a sadol si. Oči všetkých v synagóge sa upreli naňho. On pokračoval: Dnes sa splnilo Písmo, ktoré ste práve počuli.“ (Luk 4,16–21)

Čo chcel Ježiš povedať týmito slovami? Existuje kráľovstvo, kde vládne spravodlivosť, pokoj a pravda, a to na vždy? Ježišova odpoveď znie: ÁNO.

Kto pozná Ježiša, vie, že nikdy neklučkoval. Nepoužíval výhovorky ani nejasné vyjadrenia. My ľudia sa väčšinou snažíme nechať si otvorené zadné vrátka. Dúfame, že budeme môcť cúvnuť a pritom sa nezosmiešniť. Ježišovo správanie bolo vždy priame. Čas spravodlivosti, pokoja a pravdy potvrdil svojím životom, smrťou a vzkriesením. Neprišiel iba kvôli našej individuálnej záchrane, ale tiež aby hlásal evanjelium chudobným.

Čo znamená slovné spojenie „zvestovať chudobným evanjelium“? Je to správa o tom, že keď opustíme tento život plný utrpenia, uvidíme Ježiša a vstúpime do neba?

Bezpochyby. To je dobrá správa pre bohatých i chudobných. Čo iné môže byť dobrou správou pre chudobných? Jedlo, oblečenie, pitie a strecha nad hlavou. Vďaka týmto veciam máme silu žiť.

Dobrou správou môže byť čokoľvek, čo nás posunie o kúsok vyššie. Je naším evanjeliom pre chudobných to, čo ľudí v živote posúva vyššie? Pomáha im to žiť v súčasnom Božom kráľovstve? Je to len sľub do budúcnosti alebo im máme čo ponúknuť už teraz, v tomto živote?

Politická moc bola v Ježišových dňoch skorumpovaná. Potláčala slobodu ľudí. Bežne sa zneužívala.

Dochádzalo k rôznym krutostiam. Napriek tomu Kristus neusiloval o reformu štátneho zriadenia. Nevystupoval verejne proti národným konfliktom a nekritizoval nepriateľov Izraela. Nespochybňoval autoritu a vládu tých, ktorí boli pri moci. Dôvodom nebola ľahostajnosť k ťažkému položeniu ľudí, ale vedomie, že riešenie nie je v ľudských silách ani vo vonkajších prostriedkoch. „Ak má byť liek účinný, musí zasiahnuť každého jednotlivca a obnoviť jeho srdce.“ (E. G. Whiteová, *God's Amazing Grace*, str. 16.2)

Zvestujeme evanjelium len knihou a časopisom alebo tiež oblečením a chlebom? Pretože, keď som hladný, myslím na jedinu vec. Podobne ako ktokoľvek iný.

JEŽIŠ KĹAČÍ PRI NOHÁCH UČENÍKOV – A V TOM JE VEĽKOSŤ

Ježiš zvestoval evanjelium a ukázal nám, čo znamená v praxi. „Veď Božie kráľovstvo nie je jedenie a pitie, ale spravodlivosť, pokoj a radosť v Duchu Svätom.“ (Rim 14,17)

Televízia a ostatné médiá sa nás snažia zaujať rôznymi upútavkami. Šikovný zostrih scén nás má prinútiť k tomu, aby sme venovali čas nejakému seriálu, filmu alebo inému televíznemu programu. Na webových stránkach Applu si môžeme pozrieť klipy na pripravované filmy. Niekedy sa stane, že už po minúte máme toho dosť a stratíme i najmenšiu chuť stráviť pri filme viac času.

Inokedy nás upútavka tak navnadí, že očakávanie je väčšie, než čo ponúka samotný film. Dve minúty sú plné akcií a nápadov. Máme dojem, že

výsledný produkt si nemôžeme nechať ujsť. Pri sledovaní filmu si uvedomíme, že tie dve minúty v sebe zahrnovali všetko, čo stálo za to vidieť.

Až do okamihu Ježišovho príchodu boli upútavky na Božie kráľovstvo veľmi biedne. Izraelčania neponúkli svetu také posolstvo o Bohu, aby v ľuďoch vzbudili záujem. Upútavka priviedla do kín minimum divákov. Jediné, na čom Židom záležalo, bol zákon, vlastné vyvolenie, tradície a dedičstvo. Chudobu a chorobu vysvetľovali ako Božie zavrhnutie. Určite to nebola dobrá správa pre chudobných a odmietaných. Zákon bez Mesiaša nestačil. Zákon poukazoval na hriech a viedol k odsúdeniu.

Svet zúfalo čakal na dobrú správu. Ježiš splnil toto očakávanie. Evanjelium nespočívalo v teologických debatách, ale v správe s konkrétnym dopadom. Jeho súčasťou bolo jedenie, pitie, obliekanie a fyzické uzdravenie. Z evanjelia sa stalo spoločenstvo, ktoré sýtilo hladných, zohrievalo premrznutých a prijímalo odmietnutých.

Dobrá správa z neba sa zmenila na dobrú správu v životoch ľudí. Evanjelium sa prihovára aj dnes do nášho každodenného života. Deje sa práve TERAZ, vo chvíli, keď zaznieva dobrá správa o spravodlivosti, pokoji a slobode. Jedného dňa sa naše nádeje a sny splnia. Bude ustanovené slávne a večné Božie kráľovstvo. Ale nebo začína už tu a teraz.

Evanjelium je vzrušujúca správa, ktorá nikoho nenechá na pokoji. Napriek tomu sa niektorým ľuďom vzpriechila ako rybia kosť v krku. Dobrí a nábožní ľudia ju považovali za príliš

extrémnu a cudziu. Nerešpektovala totiž zaužívané hranice. Nútila ich milovať tých, ktorých nikto nemiloval.

Boh stratil trpezlivosť s dobrými a nábožnými ľuďmi. Ich zhromaždenia a bohoslužby sa mu stali odporné. A nebolo to prvýkrát. Stačí si prečítať text Izaiáš 1,10–17 (napriek prvému dojmu tu Boh hovorí o Jeruzaleme!):

„Kniežatá Sodomy, počujte Hospodinovo slovo, ľud Gomory, čuj poučenie nášho Boha. Načo mi je množstvo vašich obiet? – povie Hospodin. Som nasýtený spaľovanými obetami baranov, tukom vykúpeného dobytku; nemám v obľube krv teliat, jahniat a kozliat. Keď prichádzate pred moju tvár, kto vás o to žiada, aby ste šliapali moje nádvoría? Neprinášajte už bezcennú obeť, odporné je mi kadidlo, novmesiac, soboty a zvolané zhromaždenia. Nemôžem vystáť zlo so slávnosťami! Vaše novmesiace a sviatky z duše nenávidím, stali sa mi bremenom, zunovalo sa mi ich prinášanie. Aj keď vystriete dlane, odvrátim od vás svoj zrak; aj keď sa budete veľa modliť, nebudem počúvať, lebo vaše ruky sú plné krvi. Obmyte sa, očistite sa, odstráňte mi spred očí vaše zlé skutky; prestaňte robiť zlo, učte sa robiť dobro, domáhajte sa práva, pomáhajte utláčanému, vymôžte právo sirote, obhajujte vdovu!“

A u Izaiáša 58,1–10 čítame: „Volaj z plného hrdla a neustávaj, zvyš svoj hlas ako trúba. Oznam môjmu ľudu jeho neprávosť a Jákobovmu domu jeho hriechy. Veď dennodenne sa ma dopytujú a túžia poznať moje cesty, ako ľud, ktorý koná spravodlivo a neopúšťa Božie právo. Žiadajú

odo mňa spravodlivé súdy a túžia po mojej blízkosti. Prečo sa postíte, keď to nevidíš? Koríme sa a nevnímaš to. Pozri však, v deň svojho pôstu idete za svojim potešením a prehánate tých, čo ťažko pracujú. Veď sa len preto postíte, aby ste sa vadili a škriepili a búšili zlostnou pästou. Nepostíte sa ako v deň, keď chcete, aby váš hlas bolo počuť na výsostiach. Či toto je pôst, v ktorom mám záľubu, a deň, keď sa človek korí? Či treba hlavu skláňať ako trstina? Vrecovinu v popole si ustielať? Či toto možno nazvať pôstom a dňom milým Hospodinovi? Toto je pôst, ktorý sa mi páči: Uvoľňovať nespravodlivo nasadené putá, rozlámať jarmo otroctva, prepustiť utláčaných na slobodu a rozbiť každé jarmo, lámať svoj chlieb hladujúcemu, zaviesť do domu biednych tulákov. Preto, keď uvidíš nahého, zaodej ho a pred svojím príbuzným sa neskrývaj. Vtedy zažiari tvoje svetlo ako zora a tvoja rana sa rýchlo zacíli. Pred tebou pôjde tvoja spravodlivosť a za tebou sláva Hospodina. Vtedy budeš volať a Hospodin ti odpovie, budeš volať o pomoc a on ti povie: Tu som! Ak odstrániš zo svojho stredu jarmo, ukazovanie prstom a zlomyseľné reči, ak sa k hladnému štedro zachováš, ubitú dušu nasýtiš, potom vyjde vo tme tvoje svetlo a tvoja temnota bude ako poludnie.“

Boh volá svoju cirkev, aby vyšla medzi ľudí! Chce viac ako rituály, obete, piesne a bohoslužby. Chce, aby sa viera hmatateľne odzrkadľovala v živote Božieho ľudu. Želá si, aby sme prejavovali úprimný súcit. Vyžaduje koniec pretvácky.

Ján vo svojom prvom liste jasne opisuje funkciu cirkvi: „Lásku sme poznali podľa toho, že on položil svoj život za nás; aj my máme klásť život za bratov. Ak však má niekto pozemský majetok a vidí svojho brata v núdzi, a zatvorí si pred ním srdce, ako v ňom môže byť Božia láska? Deti, nemilujeme slovom ani rečou, ale skutkom, opravdivo.“ (1Ján 3,16–18)

Nie je ľahké prijať Ježišovu definíciu danej veci, pretože takmer vždy je iná, než sme zvyknutí. Často podliehame klamnému dojmu, že vieme, čo chce Kristus povedať. Ale jeho slová nás väčšinou prekvapia. Od svojich nasledovníkov čaká, že sa sklonia k tým, ktorí sú nižšie ako oni, napriek tomu, že svet sa pomocou „širokých lakťov“ tlačí dopredu.

Dobrá správa prináša nové hodnoty, nové nasmerovanie, nové zameralenie a nový životný štýl. Správa o pozemskom Božom kráľovstve nie je iba duchovné posolstvo, ale nová orientácia celého života.

Ako pri plavbe na mori, aj v živote potrebujeme orientačné body. Aby sme správne zorientovali mapu, potrebujeme pevný bod na horizonte. Pomocou akého pevného bodu sa orientuješ v otázkach viery?

Je nevyhnutné, aby sme sa vo vzťahu k Božiemu kráľovstvu orientovali podľa niečoho hmatateľného. Kľúčovým prvkom zdravého života v Božom kráľovstve je kresťanská služba. Služba je ochota pomôcť bez nároku na odmenu. Keby sme súciti neprejavili praktickým spôsobom, stratili by sme správny smer. Božie kráľovstvo by sa scvrklo na prvých deväť sekúnd,

podobne ako ohňostroj v San Diegu. Potom by sme už len čakali na finále a nudili sa. A to by nedávalo zmysel.

DOBRA SPRÁVA NÁS VEDIE K VIERE V KRÁĽOVSTVO, KTORÉ MÁ KRÁĽA

Vysvetlím vám, čo tým myslím. Mnohí kresťania vnímajú Ježišov príchod na túto zem len ako záchrannú misiu. V citovaných textoch sme videli, že Ježiš nechcel zabezpečiť ľuďom len duchovné spasenie. Prišiel založiť Božie kráľovstvo. Ellen Whiteová v súvislosti s textom Luk 4,18–21 opisuje začiatok Ježišovej služby takto:

„Ježiš tu stál ako živý vykladač prorocstva o sebe. Na vysvetlenie prečítaného textu hovoril o Mesiášovi ako o pomocníkovi utláčaných, vysloboditeľovi zajatých a lekárovi trpiacich, ktorý slepým vracia zrak a svetu zjavuje svetlo pravdy. Dojímavý spôsob a obdivuhodný dosah jeho slov im uchvátil srdcia tak mocne, ako to predtým nikdy nepocítili. Moc Božej reči strhla všetky priehrady; ako kedysi Mojžiš, aj oni smeli vidieť toho Neviditeľného. Pod vplyvom Ducha Svätého odpovedali vrúcny „amen“ a chválili Boha.“ (TV 155)

V dejinách sa až príliš často stávalo, že spoločenstvo viery stratilo zo zreteľa svoje poslanie. Kresťania zúžili chápanie Krista na čisto intelektuálnu rovinu. Súciť sa kamsi vytratil. Božie kráľovstvo je však kráľovstvo súcitu. Vždy to tak bolo aj bude.

Jakub jasne hovorí: „Čistá a nepoškvrnená nábožnosť pred Bohom a Otcom je: navštevovať siroty a vdovy v ich tiesni a chrániť sa pred poškvrnou sveta.“ (1,27) Sme pozvaní do kráľovstva

súcitú. Ako jeho obyvatelia ho máme vyjadrovať. Našou výsadou a zároveň poslaním je osvojiť si zásady kráľovstva a žiť životným štýlom jeho detí.

Mnohí veria v kráľovstvo súcitu a aktívne sa na ňom podieľajú. Často však nechcú prijať to, že kráľovstvo má aj kráľa. Na kresťanstve musí byť zrejmé, že nejde len o návod na dobrý život alebo systematický prejav súcitu so svetom.

V ideálnom prípade veríme v kráľovstvo a rešpektujeme a uctieваме jeho kráľa. Druhým extrémom sú kresťania, ktorí prijímajú kráľa, ale odmietajú žiť podľa princípov jeho kráľovstva. Prijali jeho milosť, ale svojmu vieru nikdy nepremenili na niečo hmatateľné a konkrétne. Prijali Ježiša ako svojho záchrancu, ale odmietajú ho uznať ako Pána. Sú pokrstení vodou a očistení od svojich predošlých hriechov, ale chýba im vzkriesenie do nového života v Božom kráľovstve prostredníctvom moci Ducha Svätého.

Takí ľudia nemajú čo robiť a nevedia, kam ísť. Svoj čas trávia tým, že namiesto svojich hriechov riešia hriechy iných. Vynaložme rovnakú energiu na to, aby sme praktickým spôsobom vyjadřili, že sme Kristovi nasledovníci!

Ak hrozí, že sa naša viera stane obyčajným filozofickým systémom, najlepším liekom je zapojiť sa do praktickej kresťanskej služby. Túto myšlienku dobre ilustrujú nasledujúce dva príbehy.

Emailom som dostal správu o skupine obchodníkov, ktorí boli na veľtrhu vo vzdialenom meste. Na spia-točnej ceste ledva stíhali objednaný let. V tom chvate vrazil jeden z nich do

stolíka s jablkami. Nevenovali tomu pozornosť. Bežali ďalej terminálom k svojej odletovej bráne. Jablká sa medzitým rozkotúľali po celom letisku. Lietadlo stihli v poslednej chvíli. Jeden z nich pocítil výčitky svedomia a vrátil sa k dievčaťu, ktorej stolík prevrátili. Zakričal kolegom, aby jeho manželke oznámili, že poletí ďalším lietadlom.

Až vtedy si všimol, že dievčina za stolíkom je slepá. Zaplavil ho pocit úľavy, že sa rozhodol správne. Dievča plakalo a zároveň bezmocne hmatalo okolo seba v snahe nájsť čo najviac stratených jabĺk. Okoloidúci ľudia sa ponáhľali. Nikto si ju nevšimol.

Obchodník si kľakol a začal zbierať rozkotúľané ovocie. Ukladal ho späť na stolík a urovnával, aby všetko vyzeralo ako predtým. Ako bral jednotlivé jablká do rúk, uvedomil si, že sú dosť otlčené. Keď zdvihol posledné, otvoril peňaženku a prihovoriť sa dievčaťu: „Stačí 40 dolárov ako náhrada za škodu, ktorú sme napáchali!“

Dievča v plači prikývlo. Obchodník dodal: „Dúfam, že sme vám nepokazili deň úplne.“ Potom sa otočil a odchádzal. Zmätené dievča naňho zavolalo: „Pane...“

Muž sa otočil späť a pozrel do jej nevidomých očí.

„Ste Ježiš?“

Muž sa zarazil a chvíľu premýšľal. Potom pomaly vykročil smerom k bráne, odkiaľ mal odlietať jeho neskorší spoj. Ale otázka: „Ste Ježiš?“ mu stále znela v ušiach.

DRUHÝ PRÍBEH:

Jedného dňa sa Abraham Lincoln ocitol na trhu s otrokmi. Pohnutý súcitom

sa rozhodol kúpiť mladú černoškú dievčinu. Z trhu odchádzal so svojim novým „majetkom“. Dievča vyzeralo nahnevane. Bola presvedčená, že sa stala majetkom ďalšieho beloškého otrokára, ktorý ju bude zneužívať. Po niekoľkých krokoch sa k nej Lincoln obrátil a povedal: „Si voľná.“

„Čo tým myslíte?“ nechápalo dievča.

„Myslím tým, že si voľná. Dávam ti slobodu.“

„Znamená to, že môžem byť, kým chcem?“

„Áno, môžeš byť, kým chceš.“

„Znamená to, že môžem hovoriť, čo chcem?“

„Áno, môžeš hovoriť, čo chceš.“

„A môžem ísť, kam chcem?“

„Áno, môžeš ísť, kam chceš.“

„Tak pôjdem s vami,“ povedalo dievča.

Druhý príbeh som rozprával preto, aby bola jasná jedna vec: Keď sa stretnete s Ježišom, už s ním zostanete.

Dospeli sme k mylnému presvedčeniu, že správna viera nám automaticky zaručuje účasť na Božom kráľovstve. Zabúdame pritom, že sprievodným znakom je správne konanie.

Podobá sa naša viera postoju divákov, ktorí čakali na finále v San Diegu? Stali sme sa znudenou, sklamanou a statickou cirkvou? Čakáme na druhý príchod a nevšímame si tých, ktorí trpia?

NIE JE POVINNOSŤOU CIRKVI, ABY UROBILA ZA VÁS VAŠU PRÁCU. CIRKEV IBA VYTVÁRA MOŽNOSTI, AKO SA ZAPOJIŤ.

Cirkev je tu preto, aby ste mohli svoje nadšenie z viery naplno prežívať. Služba je zásadnou súčasťou života

v Božom kráľovstve. Bohoslužba je príležitosť stretnúť sa a oslavovať Boha za to, že sme mohli o ňom svedčiť iným a slúžiť spoločnosti.

Žiaľ, cirkev sa neraz sústreďí na bohoslužbu ako na vyvrcholenie celého týždňa. Prednášajú sa veľké slová. Počúva sa povznášajúca hudba. Vyjadruje sa vďačnosť Bohu za to, že môžeme žiť v jeho kráľovstve. A pritom sedíme a nič nerobíme. Ako môže byť Boh prítomný medzi nami?

Filozof Miguel de Unamuno napísal zaujímavý článok o rímskom akvadukte v španielskom meste Segovia. Osemnásť storočí sa cezeň dopravovala voda z hôr do horúceho a vyprahnutého mesta. Šesťdesiat generácií ľudí využívalo jeho prúd. Potom prišla naša generácia a povedala: „Tento akvadukt je príliš vzácna pamiatka. Je potrebné ho zachovať ako múzejný exponát pre ďalšie generácie. Nemôžeme ho znehodnocovať ďalším užívaním.“

Do mesta bol zavedený moderný vodovod postavený z kovového potrubia. Staroveké kamene si mohli konečne odpočinúť. Vplyvom horúceho slnka sa však vyschnutá malta začala mrviť, v dôsledku čoho začali vypadávať kamene. Došlo k deštrukcii akvaduktu. Stáročia služby nenarobili toľko škody ako pár rokov nečinnosti.

Podobne skončí cirkev, ktorá prestane slúžiť iným.

„Slávny huslista Nicolo Paganini venoval svoje famózne husle rodnému Janovu. Jedinou jeho podmienkou bolo, že na nástroji už nesmie nikto hrať. Bola to veľmi nešťastná podmienka, pretože drevo, z ktorého boli

husle vyrobené, vyžadovalo pravidelné užívanie. Keď sa na nástroji prestane hrať, drevo sa začne rozkladať. Jedinečné husle s neopakovateľným zvukom prehrýzol červotoč. Dnes slúžia len ako pamiatka na tohto genálneho huslistu a skladateľa. Zničený nástroj pripomína, že ak sa z nášho života stratí rozmer služby, stratí aj svoj zmysel.“ (Bits & Pieces, 5. jún 1992)

Božie kráľovstvo naozaj existuje a má svojho Kráľa. V 4. kapitole Lukášovho evanjelia je zaznamenané, čo Kráľ považuje za dôležité. Je logické, že aj my máme považovať za dôležité to, čo Ježiš – milosrdenstvo, spravodlivosť, súcit, pravdu a uzdravenie. Ak sa tieto hodnoty stanú hlavným záujmom našich zborov, zaplnia sa ľuďmi.

TIM GILLESPIE pracuje v súčasnosti ako kontaktný pracovník pre zdravotnú a kresťanskú problematiku v Lekárskom centre Univerzity Loma Linda. Od roku 2007 pracoval ako mládežnícky kazateľ v zbore Univerzity Loma Linda, kde predtým pôsobil aj ako kaplán. Súčasne funguje ako oblastný kaplán pre regionálne stredisko Asuza Pacific University v San Bernardine a High Desert.

BOŽIE KRÁĽOVSTVO

Etická alternatíva

Z novozmluvných správ jasne vidíme, že téma nebeského kráľovstva bola pre Ježiša veľmi dôležitá. Niektorí teológovia zastávajú názor, že o ňom hovoril viac než o čomkoľvek inom. V Matúšovi 13. kapitole je o ňom zaznamenaných mnoho podobností. Nebeské kráľovstvo (kráľovstvo Otca) porovnával s ríšami tohto sveta. (Mat 4,8–10) Zriadenie nebeského kráľovstva na zemi označil za svoje životné poslanie. (Mat 4,17) Ježišova modlitba „príď kráľovstvo tvoje, buď vôľa tvoja ako v nebi, tak i na zemi“ (Mat 6,10) ukazuje, že Boh si praje, aby nebeské kráľovstvo a jeho zákony vládli aj na zemi.

Vládcami nebeského kráľovstva sú Otec, Syn a Svätý Duch. Oni v ňom stanovujú zákony. Povaha nebeského kráľovstva sa najplnšie odzrkadlila v Ježišovom živote. V jeho činoch vidíme súcit, svätosť, zmysluplnosť, pravdu i lásku. Ježiš nám ukazuje, aké vzťahy máme vytvárať s inými ľuďmi. Tieto nebeské hodnoty sa prejavujú v Ježišových zázračných uzdraveniach, v praktických poučeníach týkajúcich sa bežného života aj v jeho zástupnej smrti na kríži. Ježiš tým stanovil pre ži-

vot v kráľovstve pravidiel, ktoré sú postavené na zákone lásky. (Mat 22,37)

Cieľom nášho uvažovania nie je ujasniť si pravidlá a zákony kráľovstva, ale hľadať cesty, ako sa stať občanom tohto kráľovstva. Pri hľadaní odpovede na túto otázku budeme skúmať text z Matúšovho evanjelia 5,1–14. Je to začiatok slávneho Kázania na hore, v ktorom Ježiš opisuje život v súlade s Božím kráľovstvom. V prvých veršoch vysvetľuje, kto patrí medzi občanov jeho kráľovstva.

Vypočujme si jeho slová zaznamenané u Matúša 5,1.2: „Keď Ježiš videl zástupy, vystúpil na vrch, sadol si a jeho učeníci pristúpili k nemu. Prehovoril a začal ich učiť.“

Rýchle a zbežné čítanie v nás vyvolá pocit, že úvodné Matúšove slová nám len podávajú informáciu o tom, že Ježiš sedel na kopci a učil ľudí. Napriek tomu je v týchto slovách skryté zvláštne poslanstvo. Ježiš učí, pretože je rabbi, učiteľ. Posadil sa. To bolo bežné gesto, ktorým rabíni dávali najavo, že začína vyučovanie. Slovo učeník označuje toho, kto „sa učí od rabbiho“. Úbočie hory nebolo nijaké výnimočné miesto na vyučovanie.

Zvláštne a prekvapivé je však to, že Ježiš učil zástupy.

V tom tkvie problém. Rabíni si obvykle vyberali žiakov veľmi dôsledne. Žiakmi sa stávali len najchytrejší a najbystrejší. Ak ste chceli byť žiakom prestížneho učiteľa, určite nebolo na škodu mať dobré politické konexie. Do ješivy boli prijatí len svätí, spravodliví mládenci zo správnych rodín židovského pôvodu. Dievčatá nemali šancu. Chudobní nemali šancu. Chorí nemali šancu. Pohania nemali šancu. Ak ste nespĺňali určité kritériá, jednoducho ste mali smolu.

Ježiš učí zástupy. Obyčajní ľudia sú pre neho hodní vyučovania. Ježiš nemá detektor, ktorým by testoval duchovnú spôsobilosť svojich poslucháčov. Má pred sebou rôznorodý zástup. Nájdu sa v ňom chudobní, bohatí, muži, ženy, mladí, starí, inteligentní, jednoduchí, vzdelaní aj nevzdelaní. Ježišovo rozhodnutie vyučovať všetkých bez rozdielu je vyjadrením jeho ochoty zahrnúť do kráľovstva každého. Múry chrániace elitnú komunitu sú strhnuté. Predstava, že Bohu patrí len niekoľko vyvolených, sa rozpadá. Ježiš na ňu priamo útočí.

Akí ľudia sa zhromaždili na úpäť hory, aby ho počúvali? Prečítajme si verš 3: „Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo.“

Boli ste niekedy „chudobní v duchu“? Mali ste niekedy utrápeného ducha? Cítili ste sa zronení a v depesii? Cítili ste sa obklopení temnotou a nevideli nijaké východisko? Pochybovali ste o tom, že stojíte za to žiť? Napadlo vám, či Boh vôbec existuje? Cítili ste v duši prázdnotu?

Ježiš hovorí: „Blahoslavení.“ Čo to znamená? Si vyvolený Bohom. Boh sa na teba usmieva. Boh ťa miluje. Boh je vďaka tebe šťastný. Maj odvahu. Uprostred súženia zostáva zdroj radosť. Aj keď je ti nanič, Boh na teba nezabudol.

V našej spoločnosti má psychické ochorenie ešte stále silnú stigmú. Na človeka, ktorý potrebuje psychologickú či psychiatrickú pomoc, sa mnohí pozerajú cez prsty. O človeku s depresívnymi stavmi si myslia: „Ten človek nemá k Bohu ani životu správny postoj.“ Ak má niekto problém uveriť v Boha, odsudzujeme ho ako agnostika, ateistu a pochybovača. Veľakrát nás napadne: „Nechcel by som byť v jeho koži, keď sa bude musieť postaviť pred Boha.“ Niekedy si myslíme, že zlá nálada a skleslosť sú znakom nevhodnosti pre Božie kráľovstvo. Zabúdame na slová samotného Ježiša: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ (Mat 27,46) Aj Ježiš, ktorý bol bez hriechu, zažíval duchovnú temnotu. Pochyboval o Bohu. Taký krajný zážitok by každého človeka viedol k pochybnostiam, ba k odmietnutiu Božej existencie. Ježišova skúsenosť dokazuje, že existenciálna úzkosť nie je dôkazom Božej absencie. Môžeme byť chudobní v duchu. Môžeme zažívať ťažké chvíle.

Ale nie sme prekliati. Sme blahoslavení! Sme milovaní. Sme pozvaní do Božieho kráľovstva, kde vládne Ježiš. Pamätajte, že i keď ste skleslí, ste stále Bohom milovaní.

Ježiš sa opäť rozhlíadal po zástupe a povedal (verš 4): „Blahoslavení plačúci, lebo oni budú potešení.“

Zármutok nie je hriech. Aj Ježiš plakal spolu s Lazárovou rodinou. (Ján 11,35) „Ježiš neplakal s Máriou a Martou len z ľudského súcitu. Jeho slzy presahovali ľudský zármutok, ako nebesá prevyšujú zem. Kristus neopla- kával Lazára, veď ho chcel vzkriesiť. Plakal preto, že mnohí, čo tu teraz nad Lazárom trúchlia, čoskoro budú chcieť usmrtiť toho, ktorý sa predstavil ako vzkriesenie i život. Ako nechápavo si však Židia vykladali jeho slzy! Tí, čo za príčinu jeho zármutku pokladali len vonkajšie okolnosti, ticho povedali: Hľa, ako ho mal rád! (Ján 11,36) Iní chceli do srdc prítomných zasiať seme- no nevery a posmešne vraveli: Vari ten, čo otvoril oči slepému, nemohol za- brániť Lazárovej smrti? (Ján 11,37) Ak Lazára mohol Kristus zachrániť, prečo teda dovolil, aby zomrel?“ (TV 370)

Príslušnosť k Božiemu kráľovstvu nám nedáva záruku trvalého šťastia. Môžeme plakať, a napriek tomu byť s Kristom. Môžeme smútiť, ba dokon- ca cítiť aj hnev. Hnev je niekedy sú- časťou zármutku. Môžeme pociťovať hnev na seba samého, na okolnosti, na iných ľudí, dokonca aj na Boha. Silné emócie spojené so stratou blízkeho nie sú nevyhnutne dôsledkom nedostatku viery. Viera neznamená koniec ľud- ského prežívania. Trpíte? Určite nie preto, že by ste boli prekliati. Verte, že Boh vás miluje a požehnáva vás.

Vo verši 5 Ježiš pokračuje: „Blaho- slavení tichí, lebo oni budú dedičmi zeme.“ V našej spoločnosti nie sú tichí uznávaní ani dávaní za príklad. Slabosť je chápaná ako charakterová chyba. Obdivujeme silné osobnosti. Milujeme ľudí, ktorí sa vedľa presa-

diť. Páčia sa nám sebavedomí, chytrí ľudia. Pomalí, škaredí, chudobní a nudní – tí sú v našich očiach chudá- ci. Je smutné, že podobne pokrivené hodnotenie nájdeme aj v cirkvi. Milu- jeme silného kazateľa, silného vodcu, silných kresťanov, ktorí majú svoj život pevne v rukách. Ale tichších? Alebo slabších? Tých, ktorí sú niekde na okraji? Náš obdiv voči charismatic- kému evanjelistovi, bohatému darcovi či krásnej sopranistke narúša Ježiš, ktorý hovorí: „Blahoslavení tichí...“

Ježiš znova osloví dav a povie (verš 6): „Blahoslavení hladní a smäd- ní po spravodlivosti, lebo oni budú nasýtení.“

Ako kresťania obdivujeme spra- vodlivých. Vážime si svätých mužov a ženy. Oceňujeme húževnatých modlitebníkov a vytrvalých študentov Biblie. Vyzdvihujeme tých, ktorí odo- vzdávajú desiatok do poslednej ko- runy a navyše nejedia syr. Títo svätí, ktorí tvoria ostatok z ostatku, sú pravé Božie deti. Ale Ježiš žehná a prejavuje Božiu priazeň tým, ktorí sú hladní a smädni. Kristus hovorí o ľuďoch, ktorí nejedia denne sväté vitamíny a nenapchávajú sa troma porciami pobožnosti každý deň. Ježiš hovorí: „Vitajte v mojom kráľovstve vy, ktorí duchovne hladujete. U mňa je veľa miesta aj pre tých, ktorí nie sú svätí.“

Potom pokračuje (verše 7–9): „Blahoslavení milosrdní, lebo im sa dostane milosrdenstva. Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha. Blahoslavení tvorcovia pokoja, lebo oni sa budú volať Božími synmi.“

Milosrdenstvo znamená nežiadať vykonanie spravodlivosti, aj keď sa

voči nám niekto previnil. Čistota srdca neznamená dokonalosť, ale česťnosť a transparentnosť. Človek čistého srdca férovo prizná svoju chybu, drží sa daru Božej milosti a túži byť podobný Ježišovi. Tí, čo šíria pokoj, netrvajú tak veľmi na svojich nárokoch. Skôr hľadajú dobré riešenie pre všetkých. Budujú spoločenstvo založené na milosti.

Všetky tri vlastnosti uznávame. Napriek tomu často aj v náboženskej oblasti preferujeme ich protiklady. Páčia sa nám tí, ktorí dohovárajú a kárajú previnilcov, zachovávajú zdanie svätosti a podrobujú si iných. Milosrdenstvo, čistota srdca a pokoj idú často bokom. Svojim učníkom Ježiš hovorí: „Chcem, aby tieto tri vlastnosti boli základom môjho kráľovstva. Základom vášho života.“ Potom dodáva (verše 10–12): „Blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť, lebo ich je nebeské kráľovstvo. Blahoslavení ste, keď vás budú pre mňa haniať, prenasledovať a všetko zlé na vás ľživo hovoriť. Radujte sa a vesel'te, lebo v nebesiach máte veľkú odmenu. Veď takto prenasledovali prorokov, ktorí boli pred vami.“

Ježiš varuje ľudí zhromaždených na úpäť hory. Byť súčasťou Božieho kráľovstva nebude vždy ľahké. Budete prenasledovaní. Budú sa vám vysmievať. Budete mučení. Možno aj zomriete. Žiť v kráľovstve neznamená žiť v bezpečí za vysokými múrmi. Patriť k Ježišovi má svoju cenu. Aj my môžeme byť prenasledovaní podobne ako proroci. Kto ich prenasledoval? Niekedy to boli svetské mocnosti ako faraón, kráľ Achab alebo Nebúkad-

necar. Ale prorokov prenasledovali aj tí, ktorí tvrdili, že konajú Božie dielo. U Matúša 21,33–46 Ježiš rozpráva podobenstvo, ktorým ilustruje dlhú históriu prenasledovania iniciovaného náboženskými predstaviteľmi. Na konci príbehu si veľkňazi a farizeji uvedomili, že „hovoriť o nich“. Aká irónia! Ľudia, ktorí si nárokujejú privilegované miesto u Boha, sú tí, čo vedú boj proti jeho kráľovstvu!

Myšlienka, že tí, ktorí sa považujú za najsvätejších, najspravodlivejších, najviac zapálených za čisté a pravé náboženstvo, sú tí, ktorí viere najviac ubližujú, spôsobuje isté vytriezvenie. Ich srdcia neboli čisté. Na ostatných nakladali bremená, „ale sami nechcú nimi ani prstom pohnúť“. (Mat 23,4) Ježiš oslovuje tých, ktorí sú vystavení perzekúcii: „To, že po vás idú predstavitelia synagógy, neznamená, že sa mýlite. Veď tí istí ľudia prenasledujú aj mňa.“

Kázanie na hore o chvíľu vyvrcholí. Prvé verše uviedli tému. Dvere do kráľovstva sú dokorán otvorené pre skleslých na duchu, smutných, pokorných, duchovne zmalomyselnených i pre tých, ktorí sú v nevôli u náboženských predstaviteľov. Týchto ľudí teraz Ježiš povoláva k veľkosti (Mat 5,13–16):

„Vy ste soľ zeme. Ak soľ stratí slanú chuť, čím ju osolia? Už nie je na nič súca, len ju vyhodiť, aby ľudia po nej šliapali. Vy ste svetlo sveta. Mesto, ktoré leží na vrchu, sa nedá ukryť. Ani lampu nezažnú a nepostavia pod mericu, ale na svietnik, aby svietila všetkým v dome. Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše

dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach!“

Predstavte si, aký účinok museli mať tieto slová na ľudí, ktorí verili, že ich život nemá nijakú cenu. Ježiš im hovorí: „Ste dôležití. Vďaka vám môžete byť svet lepší. Svojím životom môžete ovplyvniť život iných ľudí a zmeniť svet.“ Ježišovo posolstvo nie je iba posolstvo o prijatí (ste milovaní Bohom a patríte do jeho kráľovstva), ale aj o sebadôvere (vo svojom živote môžete pre Boha urobiť veľké veci). „Milujem vás a čakám od vás niečo úžasné.“ Zástupy, ktoré dovtedy nepocitovali ani Božiu blízkosť, nie to ešte Božiu dôveru, boli v úžase.

Dovoľte mi ukončiť dnešné uvažovanie príbehom.

Pred niekoľkými rokmi sme chystali narodeninovú oslavu pre našu dcéru, ktorá vtedy chodila do materskej škôlky. Naplánovať takú oslavu nie je vôbec jednoduché. Vybrali sme správne jedlo, ozdoby, hry a program, ktorý by mohol byť pre päťročné dievčatká zábavný (a pritom by nenarobili príliš veľa neporiadku). Nastalo vytúžené popoludnie. Všetko šlo ako po masle. Deti si užívali a rodičia sa tvárili spokojne. Potom sme pozvali rodičov aj deti do suterénu, kde máme klavír. Chceli sme si s nimi zahrať známu hru so stoličkami. Do kruhu sme umiestnili desať stoličiek, ktoré boli otočené operadlami k sebe. Každé dieťa malo jednu. Manželka deťom vysvetlila pravidlá. Všetky si sadli na svoju stoličku. Keď som začal hrať melódiu na klavír, deti podľa pokynov vyrazili a začali behať okolo stoličiek. Manželka rýchlo vzala jednu stoličku a ja som vzápä-

tí prestal hrať. Desať detí sa vrhlo na zostávajúce stoličky. Deväť z nich bolo úspešných. Jeden chlapec zostal stáť.

Keď si uvedomil, že pre neho žiadna stolička neostala, otočil sa k rodičom a prepukol v srdcervúci plač. Jeho mamička ho vzala do náručia a začala utešovať. Pozreli sme sa s manželkou na seba a pomysleli si: Tak takto sme to neplánovali. Začal som opäť hrať a zvyšných deväť detí sa znovu rozbehlo. Manželka zase vzala jednu stoličku a ja som prestal hrať. Deväť detí a osem stoličiek nevyhnutne viedlo k tomu, že tentoraz vypadlo z hry malé dievčatko. Okamžite začalo plakať a utieklo k svojej mame. Znovu sme sa na seba pozreli. Bolo nám jasné, že ak niečo neurobíme, skončí sa to katastrofou. Zhromaždili sme všetky deti, aj tie vyradené, a začali hru odznovu. Manželka vrátila dve odobraté stoličky do kruhu a deti si posadali. Začal som hrať – a nikto nevzal žiadnu stoličku. Po chvíli som prestal hrať a deti sa usadili. Každý mal svoju vlastnú stoličku.

Ozval sa nadšený krik a volanie: „Alex, Alex, ešte raz!“ Hrali sme sa tak dlho, až boli deti úplne uťahané. Ja som si už takmer necítil prsty.

V Božom kráľovstve je miesto pre každého. Zmestí sa tam každý chlapec, každé dievča, aj každé Božie dieťa. Hra na nebeské stoličky je pre každého a každý je vítaný.

Nezáleží na tom, kde sa práve nachádzaš. Nezáleží na okolnostiach. Nezáleží na tvojej minulosti. Boh pre teba má miesto. Pridáš sa? Nájdeš si svoju stoličku v nebi?

ALEX BRYAN je kazateľ zboru pri Walla Walla University. Na vedľajší úväzok pracuje ako odborný asistent na teologickej a ekonomickej fakulte tej istej univerzity. Kým prišiel na Walla Walla, pracoval ako kazateľ v Tennessee a v Georgii. Najväčšiu časť svojej profesionálnej kariéry (11 rokov) strávil zakladaním zborov v Atlante. Jeho cieľom je osloviť mladých ľudí, pre ktorých je tradičné cirkevné prostredie ťažko akceptovateľné.

BOŽIE KRÁĽOVSTVO

Stôl v nebi, stôl na zemi

Podľa čoho si vyberáte blízkych priateľov? Koho si držíte od tela? Máte nejaké vnútorné senzory, pomocou ktorých hodnotíte ľudí? Považujete za dôležité náboženské vyznanie alebo spoločenský status? Musí byť váš priateľ adventista alebo postačí kresťan? Musí byť vašim priateľom na Facebooku?

Rozdeľte sa do niekoľkých skupín a hľadajte odpoveď na otázku: „Podľa akých kritérií rozhodujem, s kým sa budem priateľiť a komu sa budem vyhýbať?“

Ježišových učeníkov i jeho nepriateľov znepokojovala jedna vec. Provokovalo ich, ako sa Ježiš správal k ľuďom na okraji spoločnosti. Všetci verili, že keď príde Mesiáš, zmení údel Izraela. Nikto však nepredpokladal, že v jeho kráľovstve budú ľudia zo všetkých spoločenských vrstiev.

Keď Ježiš pozval do Božieho kráľovstva outsiderov a vyvrheľov, všetci boli zarazení. Táto Ježišova nestrannosť pôsobila na ľudí ako magnet. Jeho služba i život boli pre ľudí veľmi príťažlivé.

U Mar 2,13–17 nachádzame charakteristiku kráľovstva, ktoré prišiel

Ježiš založiť. Jeho kráľovstvo sa nerozkladalo len na území Izraela, ale hlavne v srdciach učeníkov.

Lévi, ktorého volali aj Matúš, bol mýtnik. Židia i pohania ho svorne nenávideli, pretože vyberal dane pre Rimanov. Daň určovali Rimania. Nikto nepoznal jej výšku, iba mýtnici. Bežne sa stávalo, že mýtnik prihodil pár percent navyše, ktoré skončili v jeho vrecku. Léviom pohrdali aj preto, že ako Žid pracoval pre Rimanov. Bol to jednoducho človek absolútne nevhodný pre Božie kráľovstvo, tým menej pre učeníctvo. Ako Žid absolvoval sobotnú škôlku, stretnutia pathfindera i mládeže svojej doby. Napriek tomu sa nechal zväbiť rýchlo zarobenými peniazmi a lákadlami veľkomesta. Ľudia často podľaňnú dojmu, že k šťastiu môžu dôjsť skratkou. Lévi začal spolupracovať s nepriateľmi proti svojim krajanom.

Ako mnohí mladí ľudia, ktorí hľadajú šťastie bez Boha, aj Lévi sa vyšplhal až „na vrchol“, kde nenašiel nič len prázdnotu. Netušil, ako sa vyrovnáť s rastúcim vnútorným nepokojom. Dvere synagógy boli pre neho zatvorené. V očiach Židov bol vyvrheľom.

Kým sa nestretol s Ježišom, jeho vnútro zožíral nepokoj. Ježišovým dobrým zvykom bolo objaviť sa v správnom okamihu na správnom mieste.

Vo verši 13 čítame, že Ježiš úmyselne prechádzal okolo Léviho mýtnickej búdky. Zastavil sa a priamo ho oslovil: „Nasleduj ma!“ V tejto stručnej výzve sa skrýva niečo jednoduché a zároveň veľmi hlboké, čo charakterizuje Kristovo kráľovstvo.

Ježiš nečaká, kým ho ľudia nájdu. On hľadá ich. Ani my nemáme pasívne čakať, kým nás ľudia nájdu. Božie kráľovstvo hľadá stratených a ide za nimi. Pozvanie „nasleduj ma“ je výrazom Božej lásky k Lévimu napriek tomu, že spoločnosť ho odmietala.

Ľudia sa môžu cítiť prijatí a milovaní, aj keď sedia na „mýtach“ života, ktoré z nich robia sociálnych vyvrhov. V tom spočíva Božia premieňajúca moc, ktorá dáva silu vstať a ísť za Kristom. Ľudia nebudú mať záujem o naše poznanie, kým my nebudeme mať záujem o ľudí.

Vo veršoch 13 a 14 sú skryté tri stručné poučenia:

Autentický prejav dáva nášmu životu silu. Najväčší vplyv na svet okolo nás bude mať kresťanská teológia, ktorá sa premieta do nášho každodenného života. Čo Ježiš učil, to tiež žil. Jeho učenie vychádzalo z toho, kto bol. Vďaka tomu ľudia zanechali svoj starý spôsob života a šli za Kristom!

Nikto nedokáže naveky vzdorovať trvalej láske. Ježiš sa stále rovnako správal k svojim blížnym. Nemiloval náhodilo. Ani my by sme nemali milovať ľudí podľa toho, ako sa nám páčia. Láska je vedomé dávanie. Láska nie je

náhodilá a prelietavá. Preto má moc meniť ľudí.

Ježiš sa stretával s ľuďmi na okraji spoločnosti. Nikodémovi povedal, že Boh neposlal Syna, aby svet zatratil, ale spasil. (Ján 3,17) Ježiš sa s týmto výrokom plne stotožňoval. Veľa času trávil s tými, ktorých spoločnosť zavrhovala. Vyzýval ich, aby prijali pravdu, ktorá je základom jeho kráľovstva. Akú pravdu? Pravdu o tom, že Boh ich miluje a nehanbí sa za to.

Marek hovorí, že Lévi vstal a odišiel z mýta. Všetko nechal tak! Nechcel žiť ako predtým. Nová cesta je oveľa lepšia ako stará. Aké dôsledky malo jeho rozhodnutie? Ježišovi a ostatným ľuďom opätovoľoval lásku, ktorú mu preukázali. Celý život strávil za stolom a vyberal dane. Kvôli tomu sa stal opovrhovaným vyvrhom. Zvyšok života chcel stráviť za stolom s Ježišom.

U Mar 2,15 čítame, že Lévi usporiadal veľkú hostinu, na ktorú pozval Ježiša ako čestného hosťa. Kto boli ďalší hostia? Mýtnici, hriešnici a spoločensky neprijateľní ľudia. Text medzi nimi a učeníkmi nerobí rozdiel. Nerozlišuje ich. Jednoducho hovorí, že ho mnohí nasledovali.

Večera, ktorú Matúš usporiadal pre Ježiša a svojich priateľov, je ozvenou večere, o ktorej sa hovorí v podobenstve o kráľovskej svadbe u Matúša 22. kapitole. Sieň sa naplnila rôznymi ľuďmi, „dobrými aj zlými“. Zvláštne je to, že tí, ktorí boli pôvodne pozvaní, neprišli. Prišli tí, ktorí vlastne neboli pozvaní. Všetko bolo pripravené. Stoly sa prehýbali pod jedlom. Hudobníci boli pripravení zahrať svadobný pochod. Kráľ stál vo dverách. Jeho syn

čakal na svoju nevestu, cirkev. Lenže nikto neprišiel. Kráľ vyslal sluhov, aby hosťom pripomenuli pozvanie. Tí ich odmietli s tým, že sú príliš zaneprázdnení osobnými problémami, preto na kráľa a jeho syna nemajú čas. Naliehanie sluhov niektorých tak rozzúrilo, že rozkázali usmrtiť ich.

Zaujímalo by ma, o kom Ježiš v tomto podobenstve hovoril. Veľmi by sme ho zjednodušili, keby sme ho vzťahli na židovský národ, ktorý odmietol kráľovho syna. Čo ak je toto podobenstvo aj o nás? Som tak veľmi zaneprázdnený svojimi osobnými záujmami, že nedbám na povolanie, ktoré som dostal? Strácam trpezlivosť s tými, ktorých kráľ posielal za mnou? Len sa pýtam...

Kráľ vyslal sluhov pozvať nových hostí. Pozvaní sú ľudia z ulice. Sluhovia pozvali každého, koho našli a kto bol ochotný prísť. Zanedlho sa svadobná sieň zaplnila hosťami. Záverečná scéna je krásnym obrazom Ježišovej lásky k stratenému ľudstvu.

Pozvanie, ktoré Lévi Matúš adresoval svojim priateľom, bolo mocným prejavom života zmeneného láskou a prijatím. Ježiš povolal Léviho od stola, ktorý ho oddeľoval od spoločnosti aj od viery. Lévi pozval Ježiša k stolu, za ktorým sa spoločnosť a viera stretli.

Čin Léviho Matúša, ktorý otvoril svoj dom pre Ježiša a ostatných ľudí, v sebe skrýva štyri dôležité charakteristiky kráľovstva:

1. *S Ježišom sedia za stolom ľudia, ktorých by sme tam nečakali.*

Nikdy nepredpokladajme, že vieme, koho Ježiš chce a koho nechce spasiť.

Keď Ježiš hovorí „kohokoľvek“, myslí to vážne. Nikdy nesúďme a nerozhodujme o záchrane iných. Buďme zbohom a cirkvou, ktorá prestiera stôl lásky a spoločenstva aj pre nečakaných a nepohodlných.

2. *Miesto za stolom je pre všetkých.*

Mnohí sa zdesia pri pomyslení, že cirkev by mala byť otvorená pre kohokoľvek. Ale do kráľovstva sú pozvaní všetci. Nehráme nijakú rolu v rozhodnutí Ducha Svätého, koho pozve medzi svojich vyvolených. Vidíme len výsledok jeho práce. Našou úlohou je prijať povolaných do cirkevnej rodiny, aby mohli rásť v láske a milosti. Za naším stolom má byť miesto pre všetkých. Za takým stolom Ježiš rád sedáva.

3. *Za stolom pamätajme aj na tých, ktorí za ním kedysi sedávali.*

Lévi Matúš nikdy nezabudol na to, odkiaľ prišiel – na priateľov, ktorí nad ním napriek jeho spôsobu života neohrnuli nosom. Rýchlo zabúdame, kde nás Ježiš našiel a kam nás doviedol. Ježiš chce, aby sme nezabudli na ľudí, ktorých sme opustili, keď nás povolal. Chce, aby sme aj pre nich urobili miesto za jeho stolom. Dajme si pozor, aby sme nepohrdali svojimi bývalými známymi kvôli tomu, že náš nový život sa radikálne líši od starého. Podobne ako Lévi, ani my nezabudnime na tých, s ktorými sme žili. Urobme aj im miesto za stolom.

4. *Ježiš sa nehanbí za tých, ktorí s ním sedia za stolom, ale vždy ich bráni.*

Ježiš sa nikdy nehanbil za ľudí, s ktorými večeral. Ich prítomnosť vždy

obhajoval. Zakaždým vysvetlil, prečo s nimi trávi čas. Slovom aj činmi nám prišiel ukázať, že Boh je s nami. Nedištancoval sa od tých, ktorých náboženský vodcovia nepovažovali za hodných spásy.

Žijeme v spoločnosti, v ktorej došlo k devalvácii slov. Okolie počuje len naše činy. Staré príslovie, ktoré hovorí, že „jeden skutok je výrečnejší než tisíc slov“, je veľmi pravdivé. Ježišov život a láska budú najlepšie viditeľné vtedy, keď sa zastaneme zabudnutých a opovrhnutých. Ježiš nám dal príklad, ako to máme robiť.

Základom všetkého je pochopiť a prijať, že jediná cesta k stolu vedie prostredníctvom Ježiša. Tak to ilustruje podobenstvo o svadobnej hostine. Každému hosťovi daroval kráľ pri vstupe svadobný odev. Niektorí síce prijali pozvanie, ale odmietli obliecť si svadobný oblek. Na „hostinu večnosti“ budú môcť prísť len tí, ktorí si oblečú rúcho spravodlivosti. Vďaka svojej krvi preliatej na kríži nám ho Ježiš dáva zadarmo. Nikto z nás si tento odev nemôže ušiť sám. Dostaneme ho zadarmo. Od nás sa čaká len to, že si ho oblečieme.

Je správne, že Boh rozhodne o tom, kto vstúpi do Božieho kráľovstva. Nikto z nás nevidí do srdca iných ľudí. Buďme veľkorysí a štedrí pri „rozdávaní pozvánok“ na Ježišov hostinu. Delenie ľudí na dobrých a zlých prenechajme Bohu, ktorý pozná motiváciu a úmysly ľudského srdca.

Každý z nás môže byť „stolom“ pre Ježiša. Naš domov, zbor i trieda sú

miestom pre Krista. Dokonca aj Facebook, Instagram a Twitter môžu byť stolom pre Ježiša, ak ich používame spôsobom, ktorý mu prináša slávu.

V západnom svete cirkev tápe a zápasí. Mohlo by ju zachrániť jednoduché riešenie – otvoriť naše domovy iným? Skutočným evanjeliom o kráľovstve je deliť sa o svoj život a o svoj stôl. Život, ktorý žijeme s inými a pre iných, hovorí hlasnejšie než akékoľvek kázanie.

Sme zaneprázdnení vymýšľaním rôznych skvelých metód evanjelizácie, a pritom stačí prestrieť stôl pre Ježiša.

Modlime sa za tri veci:

- aby sme cítili potrebu Ježišovej blízkosti
- aby sme vytvárali priestor, kde sa môžu ľudia stretnúť s Ježišom
- aby sme sa nikdy nehanbili za tých, ktorí chcú stolovať s Ježišom.

EDDIE HYPOLITE je kazateľ, poradca v oblasti vzdelávania a motivačný rečník. Cestuje po celom svete. Káže a vzdeláva ľudí v oblasti vedenia, aktivít v mestách a populárnej kultúry. Pôvodne pracoval ako terénny sociálny pracovník. V súčasnosti pôsobí ako ordinovaný kazateľ v zbore Avondale College v Austrálii, kde žije so svojou manželkou Yvonne a dcérou Rheou.

BOŽIE KRÁĽOVSTVO Je vo vás

Southern Adventist University sa nachádza na okraji mesta Chattanooga v štáte Tennessee. Chattanooga je živé, atraktívne mesto s bohatou históriou. Jeho obyvatelia športujú, navštevujú vynikajúce miestne reštaurácie a pritom si neuvedomujú, čo majú pod nohami. Existujú vlastne dve Chattanooga – viditeľná a neviditeľná. Pod cestami a chodníkmi sa totiž nachádza bludisko bývalého mesta, ktoré bolo pred storočím pochované. Sem-tam môžete zazrieť stopy minulosti v obchodoch a podchodoch, ktoré sú na úrovni vtedajších ulíc. Čo sa vlastne stalo?

Po sérii ničivých povodní na prelome devätnásteho a dvadsiateho storočia muselo toto mesto, ktoré vzniklo ako obchodná stanica na Rossovom prístavisku, nájsť svoju novú tvár. Značná časť mesta sa totiž v dôsledku prudkého ústupu spodných vôd prepadla približne o jedno poschodie. Druhé poschodie sa stalo prvým poschodím a prvé poschodie prízemím. Napriek tomu obyvatelia z mesta neodišli. Zo statického hľadiska je to časovaná bomba, pretože nosné prvky hrdzavejú a pôvodné budovy sa rúcajú

pod ťarchou nových. Zvláštne je to, že táto udalosť sa v dejinách mesta viac-menej nespomína. Takmer nie je zdokumentovaná. Väčšina obyvateľov mesta o nej nemá potuchy. Súčasníci žijú s falošným pocitom istoty. Nevedia, čo sa nachádza pod ich nohami.

Čo keď sa jedného dňa miestnosť, v ktorej ráňajkujú, prepadne o dvadsať metrov? Ako by takáto katastrofa ovplyvnila pocit bezpečia obyvateľov mesta? Prechádzali by sa ulicami Chattanooga so strachom? Veríme v pevnosť a stabilitu budov a ciest, ktoré sú okolo nás – zatiaľ čo existuje svet, o ktorom nemáme tušenie. Viete, že ak premietnete 25 obrázkov za sekundu, ľudské oko ich nevníma ako samostatné snímky, ale ako plynulý pohyb? Televízia vysiela frekvenciou 25 snímok za sekundu. Jednotlivé snímky však naše oko nevidí, pretože náš mozog nedokáže spracovať samostatné zrkavé vnemy v takom rýchlom slede.

Galaxie sa pohybujú neuveriteľne veľkou rýchlosťou. Z diaľky sa zdá, že sa vôbec nehýbu. Hmyz, ktorý nám preletí okolo tváre, sa pohybuje rýchlejšie, než je ľudské oko schopné

zaznamenať. To dokazuje, že objekty, ktoré sa pohybujú v danej vzdialenosti rýchlejšie, než dokážeme vnímať, sú pre nás neviditeľné. Ale sú naozaj neviditeľné? Je mucha neviditeľná pre sokola, ktorý má tri až štyrikrát lepší zrak než človek?

Viditeľnosť či neviditeľnosť určitej veci závisí od nášho vnímania. Ak niečo existuje, je to viditeľné, aj keď možno nie naším zrakom. Ľudia sú závislí od vecí, ktoré vidia, počujú a ktorých sa môžu dotýkať. Máme dojem, že všetko, čo svojimi zmyslami vnímame, je reálne a exaktne dokázateľné – zatiaľ čo pod nohami sa nám môže rúcať svet.

Prečítajme si text z Lukášovho evanjelia 17,20.21: „Keď sa ho farizeji pýtali, kedy príde Božie kráľovstvo, odpovedal im: Príchod Božieho kráľovstva sa nedá spozorovať. Ani nepovedia: Hľa, tu je!, alebo: Tamto je! Lebo Božie kráľovstvo je medzi vami.“

Farizeji prišli za Ježišom a začali ho sarkastickým spôsobom slovne napádať. Pred troma rokmi Ján Krstiteľ volal na púšti, že „Božie kráľovstvo sa priblížilo“. Odvtedy Ježiš nehovoril o ničom inom. „Božie kráľovstvo je podobné perle..., horčičnému zrnku..., pokladu... Božie kráľovstvo je blízko.“ Potom prišli farizeji a spýtali sa: „Ježiš, kde je to kráľovstvo, o ktorom stále rozprávaš? Kedy príde? Zatiaľ sa nič nestalo!“ Napádajú Ježišovu autoritu i službu. Naznačujú, že Ježiš zlyhal.

Mnohí Židia čakali v prvom storočí „Božie kráľovstvo“. Ale kráľ, ktorý prišiel, nevyzeral ako očakávaný kráľ. Navyše oznámil príchod kráľovstva,

ktoré tiež nevyzeralo ako kráľovstvo. Farizejom pripadalo bizarné, že mu ľudia veria. Podľa nich bol Ježiš nenapraviteľný podvodník. Jeho popularita ich veľmi iritovala. Farizeji videli len povrch vecí. Ježiš nebol na zemi kráľom a nemal ani kráľovstvo. Keby sme dnes počuli jeho výroky, pravdepodobne by sme mu diagnostikovali psychickú chorobu. (pozri Mar 3,21) Najväčším výsmechom bol nápis umiestnený na kríži nad jeho hlavou: „Ježiš Nazaretský, kráľ židovský.“ Bola to ironia. Nápis mal ukázať, že veriť v tohto kráľa bolo absolútne nezmyselné.

Napriek tomu Ježiš bol kráľom. Nie kráľom na tejto zemi, ale kráľom tých, ktorí patria do nového kráľovstva. Je to kráľovstvo, ktoré prichádza. Ešte však nenastal čas, aby sa zjavilo. Vráťme sa k textu Luk 17,21.

Aká je Ježišova odpoveď? Ježiš hovorí: „Príchod Božieho kráľovstva sa nedá spozorovať...“ Božie kráľovstvo NEVIDNO. Nikto nemôže povedať: „Pozri sa sem alebo tam.“ **BOŽIE KRÁĽOVSTVO JE MEDZI VAMI, JE VO VÁS.** To je veľmi mäťuca odpoveď. Nielen pre vtedajších Židov, ale aj pre dnešných teológov. Začnime pri nich.

V závislosti od prekladu, ktorý čitate, Ježišova záverečná veta znie odlišne. Niektorí ju prekladajú ako „vnútri vás“, „vo vás“, iní „medzi vami“. Grécke slovo, ktoré nám tu robí problémy, je „entos“. Doslova znamená „vo vnútri“. V Novej zmluve sa nachádza ešte na jednom mieste, u Matúša 23,26, kde je preložené ako „vnútro“. Hovorí sa tu o pohári, preto je logické, že preklad „vnútro“ (vnútrajšok) je správny.

Prečo majú niektorí teológovia a lingvisti problém s prekladom slova *entos* ako „vnútro“? Zdá sa im nelogické, že Božie kráľovstvo by malo byť vo „vnútri“ farizejov, s ktorými sa Ježiš rozpráva. Kontext verša ukazuje, že Ježiš dáva do protikladu vonkajšok s vnútrom (vnútrajškom). Hovorí, že Božie kráľovstvo nevidno. Z toho vyplýva, že je pre nás neviditeľné. Preto nemôže byť „uprostred nich“, lebo by ho videli. Komentár CASD k tomu poznamenáva: „Božie kráľovstvo nie je realita, ktorú by sme mohli zazrieť prirodzeným zrakom. Dá sa objaviť len srdcom.“ Ellen Whiteová ďalej vysvetľuje: „Božie kráľovstvo začína v srdci. Nemá zmysel hľadiť okolo seba a túžiť po pozemských prejavoch, ktoré by zvestovali jeho príchod.“

Ježiš korigoval nesprávne chápanie farizejov, ktorí verili, že Mesiáš vyvýši Izrael nad ostatné národy sveta. Všetky duchovné zasľúbenia Židia spájali s pozemskou mocou a bohatstvom. Ježiš chce opraviť ich chápanie, preto hovorí: „Nehovorím o kráľovstve z tehál a malty. Hovorím o kráľovstve z mäsa a kostí. Nezaujímam sa, kto vládne na zemi. Zaujímam sa, kto vládne vo vašom srdci. Nehovorím o dočasných veciach. Hovorím o večnosti. Božie kráľovstvo nemá nič spoločné s ambíciami, pôvodom, teokratickými pozíciami, bohatstvom, krásou, veľkom, prospechom alebo s tým, či máte radi Justina Biebera. Božie kráľovstvo je otázkou vášho srdca.“

Máte z toho radosť? Boh sa nerozhoduje na základe toho, ako nás vidia iní. Náš pohľad je totiž obmedzený. Vyberá si nás preto, že vie, akí sme

a aký je náš potenciál. Boh poslal proroka Samuela, aby za kráľa pomazal chlapca menom Dávid. Povedal: „Človek sa pozerá na vonkajšok, Boh však hľadá na srdce.“ To je úžasné!

Farizeji posudzovali Božie kráľovstvo zvonku. Zvonku však srdce a myseľ nevidíme. Boh má lepši zrak ako my. Vie, čo sa skrýva pod povrchom. Vie, kedy sme v bezpečí a kedy nám hrozí riziko. Ježiš vedie k viere. Učí nás spoliehať sa na to, čo nevidíme. Len Boh vidí VŠETKO.

Je smutné, že aj keby farizeji pochopili, o čom Ježiš hovorí, o také kráľovstvo by nemali záujem. Túžili po moci a postavení. Čakali pozemské, viditeľné kráľovstvo. Ježiš ale premiestňuje svoje kráľovstvo z hmatateľného sveta do neviditeľného vnútorného sveta, ktorý vidí len Boh. Božie kráľovstvo nemusí so sebou prinášať nijaké pozemské výhody na rozdiel od tých ľudských, ktoré ponúkajú prestíž, moc a popularitu. Božie kráľovstvo ponúka pokoru a lásku. Pre tých, ktorí hľadajú vonkajšie pocty, nie je príliš atraktívne.

Aké kráľovstvo hľadáš? Aké hľadáš, také nájdeš. A ono nájde teba. Staneš sa jeho sluhom. Pozemské kráľovstvo a Božie kráľovstvo nie sú spojenci. Môžeš patriť buď do jedného, alebo do druhého. Pozemské kráľovstvo ponúka okamžitú odmenu a pocity, po akých túžiš. Je však zradné a nestabilné (ako Chattanooga), necháva za sebou rozbité vzťahy, zranených ľudí, sklamanie, smrť, deštrukciu, otroctvo, neslobodu a nenávisť. Božie kráľovstvo je založené na pevných a spoľahlivých sľuboch, ktoré

sa však nenaplnia hneď teraz. V Božom kráľovstve vládne Svätý Duch, ktorý dáva ľuďom schopnosť vidieť neviditeľný svet. Prináša so sebou život, stvorenie, slobodu a lásku.

Duchovné veci sa dajú rozoznať len duchovným zrakom. Pozemské kráľovstvo vám vráti akúkoľvek ranu. Božie kráľovstvo nastaví druhé líce. Pozemské kráľovstvo vás využije a vypľuje ako vytlačený citrón. Božie kráľovstvo vás zahrnie bezpodmienečnou láskou a pomôže vám rásť, aby ste naplno využili svoj potenciál.

Ako sa môžeme stať občanmi neviditeľného kráľovstva? Ako sa niečo také veľké ako kráľovstvo zmestí do malej ľudskej bytosti? To je Božie tajomstvo. Boh začne v človeku formovať nádobu, v ktorej je prítomný. Zdá sa, že je to v rozpore s fyzikálnymi zákonmi. Voda sa vždy prispôsobí tvaru nádoby, do ktorej ju nalejeme. Teraz sa však nádoba musí prispôbiť svojmu obsahu. Možno sa na vás začnú ostatní dívať inak. Možno sa nezmenia okolnosti vášho života, ale zmení sa váš pohľad na svet. V knihe Svedectvá pre cirkev, siedmy zväzok, Ellen Whiteová napísala: „Božie kráľovstvo sa nemusí prejavíť dramaticky navonok. Prichádza prostredníctvom nebadanej inšpirácie Božieho slova, pôsobenia Ducha Svätého a času, ktorý človek strávi v blízkosti toho, ktorý je Život. Najväčším prejavom moci Božieho kráľovstva je premena ľudskej prirodzenosti na Kristovu podobu.“

Dôležité je aj to, že Kristus hovorí o Božom kráľovstve v prítomnom čase. Nie je to vec budúcnosti. Jeho súčasťou sa môžeme stať už DNES. Už

dnes môžeme prežívať pokoj namiesto zmätku, radosť namiesto zúfalstva a lásku namiesto osamelosti. Na našej strane stojí zástup anjelov, ktorí bojujú proti démonom. K dispozícii máme Božiu výzbroj, pretože nebojujeme proti telu a krvi. V neviditeľnom kráľovstve nefungujú pozemské zbrane. Vezmime si meč ducha, štít viery, prilbu spasenia, opasok pravdy, pancier spravodlivosti a obujme si evanjelium pokoja. Táto výzbroj nám pomôže obstať v akomkoľvek boji. Za nami stojí celé Božie kráľovstvo s anjelmi a samotným Bohom. Kto sa nám môže vyrovnáť?

Mnohí sa rozhodnú pre Boha kvôli strachu zo smrti. Chcú ísť do neba. Ako tam však vydržia, keď v ňom nechcú žiť tu na zemi? Na nebi je najlepšie to, že tam budeme s Ježišom. Božie kráľovstvo môže prísť do srdca každého z vás. Začne vás uzdravovať, meniť, vládnuť vám, chrániť vás, slúžiť vám a milovať prostredníctvom vás. Božie kráľovstvo vás bude pripravovať na večnosť. Nebo je pokračovaním súčasnosti. Nezačne pri druhom príchode Ježiša Krista. Vtedy sa len navonok prejaví súčasné neviditeľné kráľovstvo. Pripravená je oslava, ktorú si nenecháte ujsť.

Na záver vám vyrozprávam jeden pravdivý príbeh. Jessicu Eavesovú z mesta Guthrie v štáte Oklahoma nedávno okradli pri nákupe potravín. Nejaký muž jej vzal peňaženku. Väčšina ľudí by pravdepodobne hneď volala políciu. Ale Jessica to neurobila. „Vo vedľajšej uličke som zazrela muža,“ hovorí Jessica. „Potom prešiel okolo mňa. Keď bol pár metrov predom mnou,

zistila som, že nemám peňaženku. O chvíľu som si ho všimla v rade pri pokladni. Rozhodla som sa ísť za ním, „pokračuje Jessica. „Myslím, že som celkom otvorená a výrečná. V tej chvíli som bola pokojná. Prihovorila som sa mu: 'Myslím, že máte niečo, čo patrí mne. Dám vám na výber. Buď mi vrátite peňaženku a ja vám všetko odpustím, ba zaplatím aj váš nákup, alebo máte druhú možnosť – zavolám políciu.'“

„Siahol do mikiny a vrátil mi peňaženku,“ spomína Jessica. „Ten muž bol veľmi vďačný za pomoc aj za odpustenie. Keď sme sa blížili k pokladni, rozplakal sa. Kým sme zaplatili, asi dvadsaťkrát sa mi ospravedlnil. Povedal, že je zúfalý.“

Jessica zaplatila 27 dolárov za nákup, ktorý obsahoval mlieko, chlieb, sušienky, bolonskú omáčku, polievku a syr. „Posledné slová, ktoré mi povedal, boli: 'Na dnešok nikdy nezabudnem. Som na mizine. Mám deti. Hanbím sa a je mi to ľúto.' Niektorí ľudia ma kritizovali, že som ho neudala. Ale každý občas potrebuje dostať druhú šancu,“ dodáva.

Je to výstižný príklad existujúceho kráľovstva. Poznávame ho nielen v jej správaní, ale aj v zmene, ktorú zlodej prežil vďaka milosti, akej sa mu dostalo. Ako by vyzeral tento svet, keby sa neviditeľné kráľovstvo zmenilo na viditeľné prostredníctvom Ducha Svätého v nás? Chceli by ste doň patriť? Teraz vidíte len zlomok toho, čo vidí Boh. Preňho nie je nič neviditeľné. Všetko závisí od nášho vnímania. Dôverujete Božím očiam alebo svojim? Žijete vo vonkajšom svete alebo v tom

vnútornom? Vstúpte, pretože Božie kráľovstvo je tu a dvere sú otvorené. Je toto kráľovstvo aj vo vašom vnútri?

BRANDY KIRSTEINOVÁ chcela byť herečkou. V roku 1999 sa však zúčastnila seminára Amazing Facts, kde sa dozvedela o Božej láske a dôveryhodnosti Biblie. Svoj život odovzdala Ježišovi Kristovi. Dva roky pôsobila v rôznych častiach sveta ako biblická pracovníčka. Na Southern Adventist University získala dva bakalárske tituly – z náboženskej výchovy a sociálnej starostlivosti.

BOŽIE KRÁĽOVSTVO

Podobenstvo určené pre spoločenstvo

HORČIČNÉ ZRNO – PODOBENSTVO

URČENÉ PRE SPOLOČENSTVO

Žijeme v globálnom svete. Vďaka internetu a mobilným zariadeniam sa v priebehu niekoľkých minút môžeme dozvedieť všetko, čo nás zaujíma.

Vznikajú nové slová, ktoré popisujú vek 24-hodinovej komunikácie vo virtuálnom priestore. „Tvítujeme“, „gogolujeme“, „skypujeme“ a sledujeme „virály“. Žijeme vo veľmi rýchlom svete. Pretože čakáme, že naše potreby budú ihneď naplnené, ľahko sa môže stať, že stratíme zo zreteľa Boží plán s touto planétou. Napriek tomu, že sme stále on-line, mnohí ľudia sa cítia osamelí. Skúste si všimnúť, ako sa ľudia správajú pri večeri alebo na nejakom spoločenskom stretnutí. Spoločný rozhovor nahradila komunikácia s virtuálnymi priateľmi cez mobil. Doba, keď ste poznali meno každého z ulice, zmizla nenávratne preč. Dnes máme priateľov z opačného konca planéty, s ktorými sa pravdepodobne nikdy nestretneme. Strata fyzického kontaktu zasiahla všetky vrstvy spoločnosti na celom svete. A zasiahla aj našu cirkev.

Komunita je v náučnom slovníku definovaná ako „skupina ľudí žijúca

v rovnakej oblasti (mesto, dedina alebo štvrť) alebo skupina ľudí s rovnakými záujmami, vyznaním, rasou atď., alebo skupina národov“. Kresťania virtuálneho sveta preferujú sledovanie bohoslužby on-line. Ľudia neradi zapúšťajú korene v zbore, pretože im vyhovuje flexibilita. Pri sledovaní tohto fenoménu som si uvedomila, že takýto životný štýl nezodpovedá tomu, čo hovorí Biblia o spoločenstve. V Evanjeliu podľa Marka 4,30–32 nachádzame biblický príbeh, ktorý pripomína, že by sme mali zmeniť svoje chápanie spoločenstva. „A pokračoval: K čomu prirovnáme Božie kráľovstvo alebo akým podobenstvom ho znázorníme? Je ako horčičné zrnko, ktoré je po zasiatí do zeme najmenšie zo všetkých zŕn na zemi, ale zasiate vzíde a býva mohutnejšie ako iné rastliny a vyháňa také veľké konáre, že v jeho tieni môžu hniezdiť nebeské vtáky.“

Ľudia, ktorí nasledovali Ježiša, nemali jasnú predstavu o tom, čo je vlastne „Božie kráľovstvo“, o ktorom stále hovoril. Ježiš použil príbehy a podobenstvá, aby ľuďom vysvetlil povahu tohto kráľovstva. Ich zmätok bol pochopiteľný. Ako potomkovia

Abraháma, Izáka a Jáкова žili v okupácii. Dúfali, že Mesiáš ich vyslobodí z moci Ríma. Zástupy reagovali na kázanie Jána Krstiteľa. Ľudia si odovzdávali správy o zázrakoch, ktoré sprevádzali Ježišov krst. Každý vyhnaný zlý duch, každý uzdravený človek i opakované nasýtenie tisícok ľudí vzbudili v ľuďoch nádej, že práve Ježiš je zaslúbený Mesiáš.

Keď Ježiš vyhlásil prítomnosť Božieho kráľovstva, mnohí si mysleli, že práve on je kráľom a vojvodom, ktorý znovu zriadi kráľovstvo Izraela. Ich očakávania boli privysoké. Čo čakáte od Ježiša vy? Sú vaše prania založené na tom, čo vo vašom živote vykonal alebo na tom, čo chcete, aby vykonal?

AKÉ JE BOŽIE KRÁĽOVSTVO?

Ježišovo prvé kázanie, ktorým začal svoje putovanie po prašných cestách medzi galilejskými mestečkami, znelo takto: „Kajajte sa, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.“ (Mat 4,17.18; Mar 1,15) Ježiš vyhlásil existenciu nového spoločenstva a nového spôsobu života. On bol jeho základom, hlavou, vodcom i kráľom.

Ježišov pedagogický prístup nebol vôbec ojedinelý. Aj rabíni, náboženský učitelia a ďalší súčasníci používali pri vysvetľovaní teologických myšlienok príbehy a podobenstvá. Podobenstvá boli Ježišovým obľúbeným žánrom. Ide o príbehy zo známeho prostredia, ktoré ilustrujú duchovný princíp. Nie každý im však rozumel. Ježiš ich často rozprával veľkým zástupom. Mnohí odchádzali bez toho, aby si boli istí, čo znamenajú. Svojim učením ich vysvetľoval v súkromí.

Ak hľadáme Božie kráľovstvo, je potrebné venovať sa nášmu príbehu dôslednejšie. Ježišovi poslucháči neboli sklamaní podobenstvami. Ježiš hovoril o veciach, ktoré dôverne poznali z každodenného života, a pritom ich učil o Bohu. Zatvorte oči a predstavte si tváre mužov a žien, ktorí na brehu Jordánu, Galilejského jazera či na prašných úbočiach okolitých kopcov celé hodiny dychtivo počúvajú Ježiša. Tešili ste sa niekedy do školy? Ponáhľali ste sa, aby ste si mohli sadnúť do prvej lavice skôr, než príde učiteľ? Mnohí z tých, ktorí šli za Ježišom, sa asi cítili podobne. Vzrušene očakávali, čo im dnes Ježiš povie.

Príbeh, ktorý študujeme, je súčasťou vyučovania, ktoré prebiehalo na brehu Galilejského jazera. Ježiš stál na lodi, ktorá sa húpala na vlnách niekoľko metrov od brehu. Nedokážeme odhadnúť, koľko tam bolo poslucháčov, ani v ktorej časti dňa sa odohrala táto udalosť. Vieme však, že sa tam zišiel veľký zástup. Niektoré Ježišove príbehy čerpajú námet z poľnohospodárstva. Ich častým motívom je rast, ako napríklad v podobenstve o rozširovaní (Mar 4,1–20) alebo o rastúcom semene (Mar 4,26–29).

Samotný príbeh sa zdá byť taký jednoduchý, že môžeme prehliadnuť jeho dôležitosť. Ježiš v ňom prirovnáva Božie kráľovstvo k horčičnému semenu, ktoré aj keď je malé, nakoniec vyrastie vyššie než ostatné byliny a kríky v záhrade. Matúš a Lukáš označujú horčicu priamo za strom.

„Ježiš im rozpovedal aj iné podobenstvo: Nebeské kráľovstvo je podobné horčičnému zrnku, ktoré človek

vzal a zasial na svojom poli. Hoci je zo všetkých semienok najmenšie, keď vyrastie, je väčšie ako všetky byliny a stáva sa z neho strom, takže prilietajú nebeské vtáky a hniezdia v jeho konároch.“ (Mat 13,31–32)

„Potom povedal: Čomu sa podobá Božie kráľovstvo, k čomu ho prirovnám? Podobá sa horčičnému zrnku, ktoré človek vzal a zasial vo svojej záhrade, kde vyrástlo na veľký strom a nebeské vtáky hniezdili na jeho konároch.“ (Luk 13,18–19)

Horčica nepatrila medzi najväčšie stromy. Najvyššie boli obvykle olivovníky. Božie kráľovstvo nie je závislé od veľkosti semienka. Medzi Ježišovými poslucháčmi boli často ľudia, ktorí nepatrili medzi privilegovaných. Príbeh o horčičnom semene mal pre nich jasné posolstvo. Ježiša oveľa viac zaujíma, ako ľudia končia, než kde začínajú. V Izraeli sa bežne v záhradách i na poliach pestovala čierna horčica. Dorastala až do výšky troch metrov. Jej semeno bolo naozaj menšie než semená ostatných plodín, ktoré sa v tej dobe pestovali.¹ Horčičné semeno je metafora vyjadrujúca potenciál. V semene i v poslucháčoch je ukrytá obrovská sila k rastu. Stačí tento potenciál uvoľniť.

PLUHY NAMIESTO MEČA

„Je ako horčičné zrno: Keď je zasiate do zeme, je menšie než všetky ostatné semená.“ Božie kráľovstvo sa podobá horčičnému zrnku. Týmto príkladom

ide Ježiš proti prúdu. Objasňuje, aký plán má Boh s ľuďmi. Predstava ľudí, že v Ježišovi prichádza kráľ – vojvodca, sa nesplní. Príbeh o zrne má poslucháčov preorientovať od boja k práci na poli, od vojny k bohoslužbe, od cisára k spoločenstvu, od zápasu so zákonom k milosti.

Teológ R. P. Martin hovorí: „Všetko, čo súviselo s Ježišom, bolo v protiklade k ich predstave vodcu. Ježiš upriamil myseľ svojich poslucháčov na to, že jeho sláva sa nevyhnutne spája s krížom. Byť Mesiášom znamená byť odmietnutý, trpieť a byť pokorený.“²

Zrno musí zomrieť, aby z neho mohol vypučať nový život, ktorý v sebe skrýva. V Jánovi 12,24 Ježiš hovorí: „Amen, amen, hovorím vám: Ak pšeničné zrno, ktoré padne do zeme, neodumrie, zostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu.“ Veľkosť zrna nesúvisí s veľkosťou plodiny ani s jej prospešnosťou. Malé semienka rýchlejšie dozrievajú a ľahšie sa rozsievajú. Z najmenšieho semienka vyrastie najväčšia rastlina. Jej koruna poskytuje tieň a je ochranou pre každého, kto sa pod ňu uchýli.

Boh to zariadil tak, že každý z nás je súčasťou jeho kráľovstva. Ukryl v nás všetko, čo potrebujeme pre život i šírenie evanjelia. Ste ochotní zomrieť? Zomrieť svojmu ja, svojim

¹ Myers, A. C. (1987). *The Eerdmans Bible Dictionary* (738). Grand Rapids, MI: Eerdmans

² Martin, R. P. (2003). Messiah. In C. Brand, C. Draper, A. England, S. Bond, E. R. Clendenen & T. C. Butler (Eds.), *Holman Illustrated Bible Dictionary* (C. Brand, C. Draper, A. England, S. Bond, E. R. Clendenen & T. C. Butler, Ed.) (1115). Nashville, TN: Holman Bible Publishers.

túžbam a plánom? Smrťou vášho JA môže byť Boh oslávený.

Ako sme povedali, väčšina Ježišových poslucháčov sa vyznala v poľnohospodárstve. Ježiš nemusel vysvetľovať, čo treba urobiť, aby semeno vzkĺčilo a ďalej rástlo. Dnes by si mnohí vyhľadali všetky potrebné informácie na Google. Bez pestovateľských skúseností pravdepodobne nedoceníme hĺbku niektorých momentov v Ježišovej analógii. Aby mohlo zrno vyrásť, najprv musí vyklíčiť. Na to musia byť splnené tri základné podmienky:

- semeno musí byť živé
- je potrebné odstrániť všetky prekážky, ktoré by bránili klíčeniu
- je nutné, aby životné prostredie, v ktorom sa zrno nachádza, spĺňalo všetky potrebné podmienky.³

Keď sú tieto podmienky splnené, semeno vyklíči a objaví sa nová rastlinka – sadenička, ktorá postupne vyrastie na dospelú rastlinu. Proces rastu Ježiš preskakuje. Len stručne poznamená: „...keď vyrastie, je väčšie ako všetky byliny a stáva sa z neho strom, takže prilietajú nebeské vtáky a hniezdia v jeho konároch.“

V knihe Kristove podobenstvá je napísané: „Keď semeno vyklíči, rozvíja sa v ňom život, ktorý doň vložil Boh. Rozvoj rastliny nezávisí od ľudskej moci. Podobné zásady platia aj pre kráľovstvo Ježiša Krista. Ide o nové stvorenie. Zásady rozvoja Božieho kráľovstva sú pravým opakom toho, čím sa riadia svetské vlády.“ (KP 54)

Vráťme sa k príbehu, ktorý si vypočuli Galilejci na brehu jazera. Všimnime si náznaky, ktoré sú v ňom ukryté. V jeho kráľovstve je niečo, čo vás vyburcuje silnejšie než zvonenie vášho mobilu. Ježiš vás pozýva, aby ste sa stali súčasťou spoločenstva, ktoré je utvorené podľa Božieho ideálu. Podobne ako Ježišovi súčasníci, aj my sme vyzvaní, aby sme začali myslieť inak. Ak si záhradník praje, aby sadenička vyrástla, musí ju polievať, hnojiť, plieť a urobiť rez. Semená plodia rastliny, ktoré plodia ďalšie semená. Z jedného horčičného semena bude veľa horčičných stromov. Aké jednoduché. Ale s Mesiášom nie je nič úplne jednoduché.

KRÁĽOVSTVO, NIE NACIONALIZMUS

Napriek tomu, že v podobenstvách Ježiš použil obrazy vtedajšej doby, poslucháči často odchádzali zmätení a neistí. V Mar 4,33 čítame: „Ježiš im hlásal slovo mnohými takýmito podobenstvami, podľa toho, ako boli schopní počúvať. Bez podobenstva im ani nehovoril, ale svojim učeníkom osamote všetko vysvetľoval.“ Tvrdíme, že kráľovstvo je otvorené pre všetkých a tak nám táto poznámka nemusí pripadať celkom fér. Ježiš určite nemal problém s tým, že by chcel niečo zatajiť.

Zatiaľ sme ešte nedefinovali „kráľovstvo“. Náučný slovník uvádza, že „kráľovstvo je politicky organizované spoločenstvo s formou vlády, na ktorej čele stojí kráľ alebo kráľovná“. Pripomínam, že Ježišovi poslucháči dúfali, že kráľovstvo, o ktorom hovorí, zvrhne z Izraela rímske jarmo. Snívali o tom, že izraelské kráľovstvo získa svoju pôvodnú slávu, akú zažívalo za kráľa

Šalamúna. Verili, že majú pred sebou dobu pokoja a bezpečia; dobu, keď svet začne uctievať Hospodina. Budíme otvorení. Židia boli nacionalisti. Cítili silné puto k svojej krajine. Verili, že Izrael je lepší národ než všetky ostatné.

Každé kráľovstvo má svojho kráľa, ktorému poddaní sľubujú vernosť. Kráľ sa zas zaväzuje, že sa o nich bude starať. Ježiš vedie svojich nasledovníkov k tomu, aby svoju vernosť sľúbili živému Bohu. Aj nám hrozí rovnaké nebezpečenstvo, akému sa neubránil izraelský národ. Nesľubujeme často vernosť svojim predstavám na úkor Božieho kráľovstva? Rast kráľovstva Ježiša Krista je dôležitejšia než maličerné spory o drobné špecifiká v adventistickej teológii.

Vláda kráľa sa opiera o silu vojakov a múdrosť radcov, ktorí mu pomáhali vládnuť. Ježiš opäť ide proti prúdu a učí o kráľovstve, v ktorom kráľ zomiera za svojich poddaných. Bojuje za nás. Jeho boj nie je zápas za pozemské, ale za nebeské kráľovstvo, v ktorom poddaní sľubujú vernosť kráľovi z lásky a vďačnosti. Keď prijíma-me Ježiša a uznávame jeho autoritu, naša viera rastie. Stávame sa útočiskom, kde sa môžu iní ukryť.

DÔSLEDKY PRE DNEŠOK

Premýšľate o Božom kráľovstve? Boli splnené kľúčové podmienky pre váš duchovný rast? Ak chcete rásť pre kráľovstvo, je potrebné:

- aby Ježiš žil vo vás a rozvíjal vašu vieru
- nesmiete nikomu dovoliť, aby vo vás udusil zrnko viery a tým zabránil rastu

- aby bolo odstránené všetko, čo bráni Svätému Duchu podporovať vo vás rast.

Z horčičného zrna nevyrastie veľký strom, ktorý poskytuje tieň, kým nie sú splnené základné podmienky. To isté platí v duchovnom raste. Som vďačná, že Ježiš nám pomáha vytvoriť podmienky, ktoré potrebujeme na rast a dozrievanie. Ak takéto podmienky nemáte, proste Krista, aby vám ukázal, čo je potrebné vyhodiť, odrezáť a vyplieť, aby vo vás mohlo rásť Božie kráľovstvo. Samotné prostredie však nestačí. Nutná je starostlivosť záhradníka, ktorý dohliada na to, aby sa rastlinke darilo. Aj my musíme dovoliť nášmu záhradníkovi – Ježišovi Kristovi, aby sa o nás staral. On nás bude polievať, prihnojovať, okopávať aj orezávať v správny čas. Podriadiťte každý deň svoje plány Ježišovi Kristovi? Ste ochotní zmieriť sa s tým, že to, po čom túžite, dá najprv iným? Dokážete byť vďační?

Svet zúfalo potrebuje živé, autentické spoločenstvo. Ježiš vyzýva svojich nasledovníkov, aby povedali svetu, že Boh pozýva každého do svojho spoločenstva. Sme vyzvaní, aby sme boli horčičným semienkom. Potom budú ľudia z našich rodín, zborov i škôl prichádzať a nachádzať u nás tieň a odpočinok.

DISKUSNÉ OTÁZKY

1. Ako sa zmenilo vaše chápanie výrazu „Božie kráľovstvo“?
2. Aké bariéry bránia tomu, aby ste boli horčičným zrnkom pre svoje okolie?
3. Premýšľajte spoločne o tom, ako môžete vytvoriť autentické spoločenstvo ako protipól virtuálneho sveta.

DILYS BROOKSOVÁ sa narodila na Jamajke. Počas dospievania ju oslovilo posolstvo Cirkvi adventistov s. d. a bola pokrstená. Pracovala ako učiteľka na kresťanských i štátnych školách v New Yorku. Potom sa rozhodla študovať na Andrews University. Po promóciách prijala ponuku slúžiť ako univerzitná kaplánka na Loma Linde.

BOŽIE KRÁĽOVSTVO

Jedine milosťou

Keď som sa v septembri 1981 presťahoval do Austrálie, dostal som od svojich priateľov dobrú radu, aby som si čím skôr našiel prácu. Nemám byť vraj príliš vyberavý, pretože najdôležitejšie je stať sa čím skôr finančne nezávislý. Túto radu som vzal vážne. Svojim priateľom i členom zboru som dal vedieť, že som ochotný vziať akúkoľvek prácu.

Raz po bohoslužbe prišiel za mnou Kevin. Oznámil mi, že ako výrobný riaditeľ istej firmy mi môže ponúknuť voľné miesto. Bez toho, aby som sa spýtal, o akú prácu ide, ponuku som prijal. Zaujímalo ma len, kedy a kde sa mám hlásiť.

„V pondelok ráno o 5:00,“ znela strohá odpoveď.

Chvíľu som si myslel, že si zo mňa utahuje. Čakal som, že sa zasmeje. Ale Kevin sa len spýtal, či mám auto. Nemal som. Tak sa ponúkol, že sa po mňa cestou do práce zastaví. Zároveň mi povedal, že ako riaditeľ výroby musí byť na pracovisku už o 4:30, preto mám byť pripravený o 4:00. A mám si vziať aj nejaké veci na prezlečenie. Pripadal som si zatlačený do kúta.

Nevidel som možnosť, ako sa z toho dostať.

Bola práve zima. Chúlil som sa vo svojej starej bunde a čakal pod lampou, kým sa objaví Kevin. O chvíľu sme dorazili na pracovisko. Bola to firma Flemington Markets – distribučný sklad ovocia a zeleniny. Hneď po príchode ma Kevin oboznámil s mojou náplňou práce: budem baliť zemiaky na páse.

Obrovské vrecia špinavých zemiakov sa najprv vysypali na dopravný pás. Tam sa umyli, očistili, odvážili a balili do päťkilogramových vriec, ktoré stroj automaticky zatváral. Hotové vrecká skončili na otáčacom stole, kde ich ďalšia pracovníčka linky ukladala do veľkých papierových vriec. Potom prišiel rad na mňa.

Dvadsaťpäťkilové vrece zemiakov som zdvihol a preložil na ďalší dopravný pás, ktorý bol spojený s paletovacím strojom. Keď som na paletu uložil 40 vriec, nohou som stlačil ovládací pedál a stroj paletu zabalil. Na vozíku som ju odviezol do skladu a vrátil sa na svoje miesto. Tam ma už čakalo ďalších 15 plných vriec. Stroj sa nedal zastaviť. (Niekedy sme sa

modlili, aby sa konečne pokazil!) Keď sa o 10:00 ozval zvonček, ktorý označoval desiatovú prestávku, bol som taký unavený, že som nevládal chodiť ani dvíhať ruky. Položil som si hlavu na stôl a zúfalo zastonal.

Keď som sa poobede vrátil domov, žena ma takmer nespoznala. Začala naliehať, aby som sa na to vykašlal. Ale ja som nesúhlasil. Hanbil by som sa vzdať prácu po prvom dni, keď som sľuboval, že budem robiť čokoľvek.

Po mesiaci za mnou prišiel Kevin a oznámil mi, že majú viac zákaziek. Zaujímalo ho, či by som bol ochotný robiť aj nadčasy. Možno dve hodiny denne. Všetko ma bolelo, ale súhlasil som. O pár týždňov sa ozval opäť. Spýtal sa ma, či by som nebol ochotný robiť aj v nedeľu. Znovu som súhlasil. V tom čase som už do práce cestoval sám vlakom. Nikdy som neprišiel neskoro.

Uhádnete, ktorý deň týždňa bol pre mňa najlepší? Sobota? Sobota bola fajn, pretože som nemusel ísť do práce. Ale musím sa priznať, že ešte lepší bol iný deň – štvrtok. Vo štvrtok sme dostávali výplatu. Vďaka nadčasom a ťažkej drine ma vždy milo prekvapila suma na výplatnej páske.

Bol som ochotný drieť dlhé hodiny a ničiť si zdravie. Vzдал som sa voľného času a rodiny počas nedele, pretože som zarábал slušné peniaze.

Takto funguje naša spoločnosť. Viac práce znamená viac peňazí. Dostanete, čo si zaslúžite. Život väčšinou funguje na tomto princípe. Existuje prirodzený zmysel pre spravodlivosť a férovosť. Naša spoločnosť sa riadi zákonmi. Ak rešpektujete pravidlá,

pravdepodobne sa vám viac-menej dobre darí. Ak robíte správne veci, dostanete odmenu. Ak prekračujete hranice, ponesiete za to zodpovednosť.

Ak sa učíte, na skúške nebudete mať problém. Ak sa neučíte, pravdepodobne vám nepomôžu ani modlitby.

Ak nedodržiavate najvyššiu povolenú rýchlosť alebo jazdíte na červenú, stanete sa celebritou. Vyfotia si vás. Dostanete to, čo si zaslúžite. Taká je definícia spravodlivosti.

V náboženstve platí rovnaký princíp. V hinduizme existujú štyri cesty k dosiahnutiu „mókshe“, to znamená spasenia. Je to okamih, keď sa ľudská myseľ oslobodí od večného cyklu života a smrti a splynie s Bohom.

1. Cesta činu – dodržiavate náboženské obrady, povinnosti a rituály.
2. Cesta poznania – získate dokonalé poznanie vesmíru.
3. Cesta oddanosti – uctieвате bohov.
4. Kráľovská cesta – praktizujete meditáciu a techniky jogy.

Budhizmus učí, že vznešený stav nirvány možno dosiahnuť prostredníctvom „ušľachtilej osemdielnej cesty“, ktorej časťami sú: 1. správne pochopenie; 2. správne myslenie; 3. správna reč; 4. správne konanie; 5. správny spôsob života; 6. správne úsilie; 7. správne sebaovládanie; 8. správne sústredenie.

Islam kladie dôraz na vyváženosť. Spasenie moslima je založené na kombinácii Alahovej milosti a ľudských skutkov, ktoré budú zvážené v deň súdu. Ak dobré skutky prevážia zlé a ak bude Alahova vôľa, moslim môže vstúpiť do raja. Dobro, ktoré koná-

me, ruší zlo. Púť do Mekky znamená veľký bonus v nebeských knihách. Ak zomriete ako mučeník za obranu svojej viery, vstupujete priamo do neba.

Ako je to v kresťanstve? Ako môžete vstúpiť do Božieho kráľovstva a získať večný život? Podobnú otázku položil istý mladý muž Ježišovi. Táto otázka mierila priamo k jadru veci. Ich stretnutie patrí v evanjeliách medzi najznámejšie a najzaujímavejšie príbehy.

„Tu k nemu ktosi prišiel a povedal: Učiteľ, čo dobré mám robiť, aby som mal večný život?“ (Mat 19,16)

Keď spojíme Matúšovu, Markovu a Lukášovu verziu, dozvieme sa, že muž, ktorý otázku položil, bol mladý, bohatý a úspešný. Šlo o prominentnú osobnosť v obci. Prečo niekoho, kto má všetko, zaujíma večný život? Čo hľadá takýto človek v Božom kráľovstve?

Marek hovorí, že Ježiš práve odchádzal z jedného miesta, keď k nemu mladý muž pribehol. Verejne pred Ježišom pokľakol a zúfalo žiadal odpoveď: „Učiteľ dobrý, čo mám robiť, aby som získal podiel na večnom živote?“ (Mar 10,17–27)

Večný život nezačína vo chvíli Ježišovho druhého príchodu. Niektoré prvky večného života – pokoj, spokojnosť, radosť a zmysel môžeme prežívať už tu a teraz, teda keď na *parúzii* (*príchod*) ešte len čakáme. Bohatstvo, postavenie a moc vám to nedajú natrvalo. Ba ani náboženstvo vám to nedá. Veď mladý muž bol veriaci. Dokonca tvrdil, že zákon dodržiava od detstva. Stretnutie mladého muža s Ježišom začalo celkom nádejne:

1. mladík položil správnu otázku
 2. mladík mal správny postoj
 3. prišiel za správnym človekom.
- Všetko smerovalo k dokonalému happy-endu.

„Čo dobré mám robiť, aby som mal večný život? Čo mi chýba?“ spýtal sa. K otázke večného života pristupoval ako hinduista, budhista alebo moslim. Spýtal sa, čo má ešte robiť.

„Vtedy sa Ježiš naňho s láskou zahľadel a povedal mu: Jedno ti chýba.“ (Mar 10,21)

„DÔVERUJ MI!“ Tak by sme mohli zhrnúť Ježišovu odpoveď bohatému mládencovi. Vo svojom živote ma daj na prvé miesto. Nemôžem byť poslednou vecou, ktorá ti ešte chýba. Zmyslom tvojho života je bohatstvo, postavenie a náboženské skutky. Ony definujú tvoju existenciu. Zistil si, že napriek tomu zostáva v tvojom srdci nenaplnená túžba. Prišiel si za mnou, aby si do svojho zoznamu pridal ešte „jednu vec“. Musíš však najprv hľadať Božie kráľovstvo. „DÔVERUJ MI.“

Mladý muž vytiahol tablet a rýchlo spočítal, koľko by ho Božie kráľovstvo stálo. Biblia hovorí, že keď sa pozrel na zostatok, „zvesil hlavu“. Nasledovanie Ježiša bolo príliš drahé. Napriek jeho zúfalej túžbe, dôslednému dodržiavaniu prikázaní a láske, ktorú od Ježiša pocítil, sa obrátil a odišiel.

Nedokázal dať Ježiša na prvé miesto. Nedokázal svoj život odovzdať do jeho rúk. Nedokázal zo srdca zaspievať: „Z vďačnosti a lásky, Pane, všetko tebe dám...“ Odišiel smutný. Nebol zachránený.

Učeníkov to zmiatlo. Žiadali od Ježiša vysvetlenie. Tohto muža po-

važovali za ideálneho kandidáta na vstup do Božieho kráľovstva. A predsa doň nevstúpil. Kto teda môže vojsť do Božieho kráľovstva? Preto sa Ježiš priamo spýtal: „Kto potom môže byť spasený?“ Ježiš sa na nich zadíval a povedal: „Ľuďom je to nemožné, ale Bohu nie; lebo Bohu je všetko možné.“ Svoju odpoveď uzavrel slovami: „Mnohí prví budú poslední a poslední budú prví.“ Nezabudnite prosím na tieto slová. Ešte sa k nim vrátíme.

Teraz sa však vráťme na Flemin-
gton Markets, do skladu zeleniny. Je-
žiš nám bude rozprávať podobenstvo
o súde a Božom kráľovstve, ktoré nás
možno rozčúli. Toto podobenstvo sa
bude veľmi podobáť štvrtkom, keď
sme dostávali výplatu. Ľudský princíp
„za viac práce viac peňazí“ Ježiš po-
stavil úplne dolu hlavou. Preto by som
ten príbeh nazval „Podobenstvo o ne-
spravodlivom Bohu“.

Prečítajte si Mat 20,1–2.

Príbeh opisuje stret bohatstva a chu-
doby. Bohatý majiteľ vinice vychádza
skoro ráno na námestie, kde postávajú
chudobní robotníci. Dúfajú, že sa im
naskytne pracovná príležitosť a zaob-
starajú živobytie pre svoju rodinu. Sú
zvyknutí pracovať ako pomocní robot-
níci za dennú mzdu.

Majiteľ vinice je múdry. Vie, koľko
robotníkov bude potrebovať. Najme
ich potrebný počet. Po chvíli zjedná-
vania sa dohodnú, že denná mzda
bude denár. Na vtedajšiu dobu to boli
slušné peniaze. O šiestej ráno prídu do
vinice, na chrbát si naložia koše a zač-
nú oberať.

O tri hodiny urobí majiteľ niečo, čo
nás prekvapí.

Prečítajte si Mat 20,3–5.

Je približne deväť hodín. Majiteľ už
nemusí najímať ďalších robotníkov.
Má obchodný plán. Najímanie pracov-
níkov je už zariadené. Text hovorí, že
jednoducho vyšiel a všimol si, že na
námestí postávajú ďalší, ktorí nemajú
čo robiť. Majiteľ nie je nemilosrdný
kapitalista, neženie ho len vidina zis-
ku. Chce pomôcť ľuďom, ktorí nemajú
prácu.

Noví pracovníci sú si vedomí toho,
že nemajú nárok na celodennú mzdu.
Majiteľ sa s nimi nezjednáva, len
im oznámi: „Zaplatím vám, koľko si
zaslúžite. Verte mi.“ Do vinice prichá-
dzajú noví robotníci. Nevyjednali si
takú skvelú mzdu ako prví, ale veria,
že neodídu naprázdno.

Vžite sa do postavenia robotníkov,
ktorí začali drieť ráno o šiestej. Slnko
páli. Kôš je ťažký a vy ste úplne spote-
ní. Do vinice dorazia noví pracovníci.
Napadne vám: „Prácu asi neberú tak
vážne ako ja.“ Je to ako v zbore – na
rozdiel od ostatných, vy prídete na so-
botnú školu vždy včas.

O tri hodiny nás majiteľ prekvapí
opäť.

Prečítajte si Mat 20,5.

Plynie šiesta hodina pracovnej zme-
ny, je poludnie. Potom príde deviata
hodina, teda 15:00. Vedený súcitom
a snahou pomôcť majiteľ opäť najme
nových robotníkov. Zdá sa, že už ne-
myslí na svoj obchodný zámer. Viac
ho zaujíma, čo budú tí, ktorí nemajú
prácu, večer jesť. Ani majiteľ, ani noví

robotníci nehovorila o mzde. Pán vini-
ce sa snaží pomôcť zúfalým ľuďom na
úkor vlastného bohatstva a osobného
zisku.

Vy však stále driete na vinici. Pra-
cujete od šiestej ráno. Čo vám napad-
ne pri pohľade na tých, ktorí prišli na
obed alebo o tretej popoludní? Hrôza,
však? Tí, ktorí prišli na poludnie, to sú
asi tí, ktorí chodia do zboru len na ká-
zanie. A posledná skupina sú tí, ktorí
prídu, keď sa kázanie už začalo. Čo si
o nich myslíte?

Akoby nestačili všetky nezmyselné
kroky majiteľa, celá vec sa zamotá
ešte viac.

Prečítajte si Mat 20,6–7.

Aký zmysel má najímať niekoho
o 17:00, keď pracovná doba končí
presne o šesťdesiat minút? Pán sa roz-
práva aj s poslednou skupinou. Chce
vedieť, prečo postávajú na námestí
a nepracujú. Majiteľ ich predsa musel
vidieť aj predtým. Je 17:00 a oni sú
tam ešte stále.

Ich odpoveď je veľmi zvláštna:
„Nikto nás nenajal“. Boli nezamestna-
teľní. V očiach každého potenciálneho
zamestnávateľa nemali žiadnu cenu.
V ich prospech hovorilo len to, že sa
nevzdali. Aj keď čas pokročil, stále
dúfajú, že sa im naskytne pracovná
príležitosť. Pozoruhodný majiteľ vini-
ce nás už neprekvapí tým, že najme aj
poslednú skupinu.

Noví robotníci odchádzajú do vini-
ce. Sú to ľudia, ktorí prichádzajú, keď
bohoslužba končí a chystá sa agapé.
Čo si o nich myslíte?

Skôr než sa zorientovali a pustili
do práce, ozve sa zvonenie. Pracovná

zmena skončila. Na rade je výplata.
Prekvapenia zo strany pána vinice
však neskončili. Naopak, stupňujú sa.

Prečítajte si Mat 20,8.

Robotníci sa postavlia do radu. Na
začiatku stoja najväčší dráči. Majiteľ
inštruuje predáka, aby rad preorga-
nizoval. „Prosím, aby sa na začiatok
radu postavili tí, čo pracovali len hodi-
nu. Tí, čo prišli o šiestej ráno, nech sa
postavia na koniec!“

Ľudia stoja v rade tak, aby bolo
všetkým jasné, ako majiteľ odmeňuje.
Jeho verdikt, posledný súd, bude vidi-
teľný pre každého. Tých, čo sa najviac
nadreli, to nepoteší. Ale hovoria si, že
pán zrejme nechce, aby ostatní videli,
akú veľkú výplatu dostanú. Je jasné,
že tí, čo pracovali len hodinu, dostanú
pár drobných.

Nasleduje ďalší nečakaný krok ma-
jiteľa.

Prečítajte si Mat 20,9.

Prví robotníci v rade dostali celo-
dennú mzdu. Sú zmätení a rýchlo
zmiznú. Myslia si, že pán sa pomyľil.
Tí, ktorí dreli celý deň, sa im smejú.
Hovoria si, že rýchlo zmizli preto, aby
nemuseli ukázať, aké smiešne peniaze
prinesú domov. Zvedavosť im však
nedá a spýtajú sa, koľko dostali. Prvý
sa neodváža odpovedať. Druhý uká-
že jeden prst. Odpoveďou je smiech
a otázka: „Jeden pondion?“ (dvanás-
tina denára) Vzápätí im však úsmev
zmrzne na perách. „Jeden denár.“

„Jeden denár za hodinu práce?“
Rýchlo začnú kalkulovať. Ak majiteľ
vypláca denár za hodinu, potom za
dvanásť hodín by mali dostať dvanásť

denárov. V duchu si predstavujú, čo všetko sa dá za to kúpiť.

Prečítajte si Mat 20,10a.

Koniec verša ukrýva nepríjemné prekvapenie a rozuzlenie celého príbehu.

Prečítajte si Mat 20,10b–12.

V okamihu, keď predák vloží do dlane robotníka, ktorý pracoval celý deň, jediný denár, ozve sa reptanie. „Ďalší!“ zavolá predák. Nikto sa ani nepohne. „Chceme hovoriť s majiteľom!“ „Ako si môžete dovoliť vyplatiť nám rovnakú odmenu ako tým leňochom, ktorí pracovali ledva hodinu? To je urážka a nespravodlivosť!“

Prečítajte si Mat 20,13–16.

„On však povedal jednému z nich: Priateľu, nekrivdím ti! Nedohodol si sa so mnou za denár? Vezmi, čo je tvoje, a choď! Ja však chcem tomuto poslednému dať toľko, koľko tebe. Nemám azda právo urobiť so svojím, čo chcem? Alebo zazeráš na mňa, že som dobrý? Tak budú poslední prvými a prví poslednými.“

Bohatý mladý muž videl sám seba ako prvého a skončil posledný. Robotníci, ktorí pracovali sotva hodinu, sa vnímali ako poslední – a boli prví.

Prečo taká nespravodlivosť? Ako by ste sa cítili, keby ste dreli na vinici celý deň? Ako by som sa cítil ja, keby sa mi niečo podobné stalo vo Flemington Markets?

Tento príbeh uráža každého, kto má zmysel pre spravodlivosť. Správanie majiteľa vinice je škandálne.

Býva pravidlom, že kráľ, pán alebo majiteľ vinice predstavuje v podoben-

stvách samotného Ježiša alebo Pána Boha. Natíska sa teda otázka: Je azda Boh nespravodlivý?

Aká je pointa príbehu o vinici?

Vysvetlenie nachádzame hneď na začiatku podobenstva: „Lebo nebeské kráľovstvo sa podobá...“

Príbeh nehovorí o skutočnej práci a skutočnej mzde. Ježiš ho rozpráva, aby nám ukázal, ako môžeme vojsť do nebeského kráľovstva. Chce nám priblížiť posledný súd. Vstup do kráľovstva nie je podmienený tým, akí sme dobrí a koľko dobrých skutkov sme vykonali. Je to Boží dar. Takto Boh dáva ľuďom večný život. Večnosť je dar, ktorý od Boha získavajú všetky jeho deti. Ani jedno si ho nezaslúži. Pointou príbehu je úžasná Božia milosť. Nikto si nezaslúži takú veľkú mzdu, akou je celý denár za deň práce. Je to prejav štedrosti majiteľa. Odmenu dostanú tí, ktorí si uvedomia, že nič nemôžu zaplatiť. K Bohu prichádzajú len s hlbokou túžbou po Božom milosrdenstve. Milosť prijímajú ľahšie tí, ktorí ešte o 17:00 stáli na námestí a uvedomujú si svoju nezamestnateľnosť. Veď všetci sme zhrešili a vzdialili sa od Božej slávy.

Je teda Boh naozaj nespravodlivý, pokiaľ ide o večný život? Keby bol Boh spravodlivý a dal nám to, čo si zaslúžime, musel by vziať do úvahy všetky naše:

- nedodržané sľuby
- tvrdosť srdca
- necitlivosť voči iným
- predsudky a pýchu
- nečisté myšlienky a motívy
- závisť a žiarlivosť.

Áno, Boh je nespravodlivý a my by sme sa mali z toho radovať. Nezaobchádza s nami tak, ako si zaslúžime.

Hospodin je milostivý a milosrdný, zhovievavý a bohatý na milosť.

Nebude stále vyhľadávať spor, nebude sa večne hnevať.

Nezaobchádza s nami podľa našich hriechov, ani nám neodpláca podľa previnení.

Ako vysoko je nebo nad zemou, tak jeho milosť prevyšuje tých, čo sa ho boja.

Ako je vzdialený východ od západu, tak vzdáľuje od nás naše nepravosti.

Ako sa otec zmilúva nad synmi, tak sa Hospodin zmilúva nad tými, čo sa ho boja. (Žalm 103,8–13)

On však bol prebodnutý za naše hriechy, zdrvený za naše nepravosti. Trest, ktorý nám priniesol pokoj, spočinul na ňom a pre jeho rany sa nám dostalo uzdravenie.

Všetci sme blúdili ako ovce, každý šiel svojou cestou, ale Hospodin na neho uvalil nepravosti nás všetkých. (Iz 53,5–6)

Veď ste spasení milosťou skrze vieru. A to nie je z vás, je to Boží dar. Nie zo skutkov, aby sa nikto nevystatoval. (Ef 2,8–9)

„S Kristom sa zaobchádzalo tak, ako si zasluhujeme my, aby sa s nami mohlo naložiť, ako zasluhuje on. Bol odsúdený pre naše hriechy, na ktorých nemal nijaký podiel, aby sme my mohli byť ospravedlnení jeho spravodlivosťou, na ktorej nemáme nijaké zásluhy. Vytrpel

smrť, ktorá mala stihnúť nás, aby sme mohli prijať život, ktorý patril jemu. Jeho jazvami sa nám dostalo uzdravenia.” (TV 13)

Všetci sme zhrešili. Všetci sme duchovní stroskotanci. Kristus zomrel namiesto nás. Stačí v neho uveriť, prijať ho a dôverovať mu.

Tým však, čo ho prijali a veria v jeho meno, dal moc stať sa Božími deťmi; tí, čo sa nenarodili ani z krvi, ani z telesnej žiadosti, ani z vôle muža, ale z Boha. (Ján 1,12–13)

Dôsledkom je duchovná premena, ktorú pôsobí vplyv Ducha Svätého.

Preto ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením. Staré veci pominuli, nastali nové. To všetko je z Boha, ktorý nás zmieril so sebou skrze Krista a dal nám službu zmierenia. Veď Boh v Kristovi zmieril svet so sebou. Nepočítal ľuďom ich previnenia a nám uložil ohlasovať slovo zmierenia. (2Kor 5,17–19)

Keď Jána uväznili, prišiel Ježiš do Galiley a hlásal Božie evanjelium. Vravel: Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajakajte sa a verte v evanjelium! (Mar 1,14–15)

Jeden príbeh hovorí o francúzskom povrazolezcovi, ktorý sa volal Charles Blondin. Rozhodol sa ohromiť svet tým, že prejde po lane ponad Niagarské vodopády. Na mieste sa zhromaždili obrovské davы. Zástupcovia médií a všetci diváci s napätím sledovali, či sa odvážnemu mužovi podarí prejsť z Kanady do USA po lane nad rozbúrenou vodou. Blondin prešiel prvýkrát a davы začali skandovať. Blondin

nasadol na bicykel a prešiel po lane na druhú stranu. Potom si vzal fúrik a s ním sa vrátil späť. Medzi divákmi azda nebol nikto, kto neveril, že Blondin dokáže na lane čokoľvek.

Artista utíšil dav a spýtal sa, či veria, že prejde na druhú stranu s človekom vo fúriku. Odpoveď bola jasná: „Samozrejme!“ Vtedy Charles Blondin požiadal, aby si niekto z divákov sadol do fúrika. Odpoveďou bolo hrobové ticho. Dobrovoľník sa nenašiel!

V Ježišovi Kristovi sa priblížilo Božie kráľovstvo. Je nám na dosah. Každému z nás Ježiš hovorí: „Božie kráľovstvo sa priblížilo. Čiň pokánie a ver evanjeliu. Ja ťa preveziem na druhú stranu. Ponúkam ti milosť, odpustenie a zmysel života. Zastanem sa ťa pri poslednom súde. Ako svoje dieťa ťa privediem do svojho večného kráľovstva.“

Čo ti bráni? Prečo nevstúpiť do Božieho kráľovstva práve teraz?

GILBERT CANGY je absolvent Avondale Collage v Austrálii. Po šiestich rokoch kazateľskej práce v štáte Viktória bol zvolený za vedúceho mládeže v Sydney. Od roku 1999 bol vedúcim mládeže Juhopacifickej divízie. V roku 2009 požiadal, aby mohol pracovať ako kazateľ zboru v Sydney. V roku 2010 bol zvolený za vedúceho mládeže pri GK CASD.

Zázrak obrácení

Morris Venden

Leonard se přistihl, že se stává nepříjemně upjatým vlkem. Kamarádi, kteří byli také vlky, se neustále potloukali kolem slibně vyhlížejícího stáda ovčí pasoucího se na nedaleké louce. Je v pořádku, že se vlci potloukají kolem ovčí. Ovšem jedině z důvodu konzumace. Leonarda děsilo, že jeho přátelé začali kopírovat chování ovčí. Jako by doufali, že všichni uvěří, že i oni jsou ovce. Dokonce se oblékali do beránčích rouch.

Vše se zhoršilo v okamžiku, kdy začali vyžadovat, aby si jedno ovčí roucho na sebe vzal i Leonard. Pak ho nahnali do stáda, kde jim pomocný pastýř celé odpoledne vtlokal do hlavy, jak se stát lepší ovčí.

Je nasnadě, že ve stádě byly i skutečné ovce. Ty projev pastýře pravděpodobně oceňovaly. Nicméně mezi ovci byli i vlci oblečení jako ovce, kteří doufali, že je za ovce budou považovat nejen ostatní ovce, ale i vlci. Leonard ale rozhodně ne! Jakmile se začali trousit domů z ovčího setkání, bylo mu na první pohled jasné, kdo je kdo. Nebylo těžké je rozlišit. Když se vrátili z ovčího meetingu, svlékli si ovčí roucha a zbytek týdne žili jako vlci.

Zvláštní bylo, že někteří Leonardovi přátelé již ovčí kožichy ani nesvlékali. Leonard je nikdy neviděl bez nich. Pravděpodobně doufali, že když je budou mít na sobě dost dlouho, stanou se z nich opravdové ovce.

Leonardovi rodiče se ho zoufale snažili přimět ke „skopovému“ chování. Leonard to nijak netěšilo a vždycky se raději choval jako správný vlk. Pohrdal těmi, kdo popírají své vlkovství. Rodiče ho poslali do školy pro jehňátka, a to i přesto, že by je škola pro vlky vyšla na mnohem méně peněz.

Ovčí škola byla katastrofa. Leonard se učil všechny skopové předměty a berani ho nutili naučit se milion různých ovčích příkazů a zákazů. Musel číst Ovčí řád a mluvit s Pastýřem, kterého Leonard nikdy neviděl a trochu pochyboval, zda vůbec existuje. Musel chodit mezi vlky a rozdávat ovčí letáčky, aby přesvědčil další vlky, aby se stali ovci. Povinně se účastnil ovčích shromáždění a každý týden se chystal velký víkendový ovčí kurz. Nejhorší bylo, že zakázané byly věci, které vlci milují ze všeho nejvíc. Nesměl běhat v noci venku s ostatními vlky, pít vlčí pálenku,

randit se sexy liškami, sledovat vlkovizi, kouřit vlkohuanu a poslouchat rockové vlčí vytí. Ovčí škola byla na prd.

Několik studentů, kteří školu navštěvovali, bylo skutečnými ovce. Vždycky mluvili o Nejvyšším Pastýři, četli jeho řád, žrali trávu a usmívali se. Vypadali, jako by je to těšilo. Leonard byl v jejich přítomnosti celý nesvůj.

Většina Leonardových kámošů byla jako on. Vlci, kteří nosí ovčí kůže, protože musí. Když byli pospolu, shodili bílé kožichy a nadávali, proč je někdo nutí žít jako hloupé ovce. Pokud šlo o ně, ovčí život se dal shrnout takto: „Je-li to příjemné, nedělej to. Chutná-li to příjemně, vyplivni to. Baví tě to? Přestaň!“ Navíc se od nich vyžadovalo, aby milovali Nejvyššího Pastýře, i když ho vlastně téměř nenáviděli. Vnímali ho jako nebeského policajta. Nebeský otrava, jehož kniha se nedala číst a zkazila každou zábavu. „Nejradši bych se na všechno vykašlal,“ prohlásil jednoho dne Leonard, „vypadl z tohohle vězení a něco si užil. Vždyť víte, prostě do něčeho zabořit tesáky jako ostatní vlci.“

Leonardovo prohlášení zaslechla jedna z oveček ve třídě. Když v místnosti zůstali jen oni dva, sedla si vedle Leonarda a zeptala se: „Chceš si o tom promluvit?“

...

Leonard naslouchal Wendinu vyprávění několik hodin a věděl, že objevila něco, co sám hledá. Když se vrátil domů, zalezl si do pokoje a otevřel své srdce Nejvyššímu Pastýři. Než usnul, vyhodil do smetí svou ovčí kůži.

Už ji nepotřeboval.

Zázrak obrácení

Morris Venden

Slovo „obrátit se“ ztratilo v běžném významu svůj duchovní rozměr. Obracíme palačinky na pánvičce. Obracíme hlavu, když zaslechneme volání. Věci se obracejí snadno. Obtížnější je obrácení pro lidské bytosti.

Duchovní obrácení je zázrakem a vede k pravému vztahu s Bohem. Potřebují jej lidé hodní, zlí i lhotejní. Bez něj dobří nejsou dost dobří. Zlí jsou příliš zlí, než aby se polepšili. A lhotejným je všechno jedno. Proto v Ježíšově kázání opakovaně zaznívá naléhavá výzva: „Musíte se znovu narodit“. Morris Venden v této knize používá texty nejen své, ale i dalších autorů, aby vysvětlil, co znamená obrácení a znovuzrození do víry.

200 stran, 12 × 17 cm, vázaná vazba. Cena 150 Kč

Knihu si můžete objednat u sborového traktátníka nebo na adrese www.advent-orion.cz.

ANO,
JDE
TO

20.-27. 7. 2014

unijní kongres mládeže

Dlouhý u Trhové Kamenice

Host:
Jan Majer ml.

přihlášení od 2. 3. 2014 na
www.anojdeto.cz

BOŽIE KRÁĽOVSTVO JE BLÍZKO. Prednášky Modlitebného týždňa mládeže 2014

Zodpovedná redaktorka Michaela Hrachovcová. Grafický dizajn Jan Dobeš. Fotografie na obálke Photos.com.

Preklad Marcela Bieliková. Vydal Advent-Orion, s. r. o., Praha. Prvé vydanie, 2014.

Vytlačila tlačiareň ARTRON s. r. o., Boskovice. ISBN 978-80-7172-813-9